

ADVENTSZEMLE

Havonta megjelenő tájékoztató és ihlető jellegű folyóirat
a Krisztus visszajövetelére várakozók számára

■ 2010. január

*„Még hagyd
egy évig...”*

8

10

6

24

28

TARTALOM

Vezércikk

- 3 Még hagyj egy évig...
Virgiliu Peicu

Lelki élet

- 4 Schindler listája és Jézus listája
Romică Sârbu

Bibliai történelem

- 6 Gondolatok a 10-es szám margójára
Gabriel Golea

Teológia

- 8 Homokasztal (III)
Florin Lăiu

Külmisszió

- 10 Utazás a világ végére (I)
Bota Hajnal

Imádkozz és dolgozz

- 12 Egyházterületi stratégiák
Virgiliu Peicu

Forma és tartalom

- 14 Működőképesség az adventista
szakrális építkezésben
Gheorghe Petrescu

Család

- 16 A romániai keresztény család
a globalizáció évezredében

Nevelés

- 18 A tudatlanság bűne
Interjú dr. R. Clifford Jones-szal

19 Mint a delfin

Sorin Moroşan

Ifjúság

- 20 AMiCUS

Külkapcsolatok

- 21 Nabokodonozor álmái és vágyai
Anamaria Maier

Egészség

- 22 Röviden a vitaminokról
Sidonia Dinu

A presbiter rovata

- 24 Tükör előtt
Iosif Diaconu

Női Misszió

- 25 Talán a mostani időért...?
Teodora Goran

Hírek

26

Olvasóink kérdezték

- 28 Milyen bor?
Florin Lăiu

Gyermekoldal

- 30 A lista
Alina Badea

Szívtől szívig

- 31 Hol vagy?
Romeo Asanache

ADVENTSZEMLE

A Romániai
Hetedik Napot Ünneplő
Adventista Egyház
hitnevelő és tájékoztató
havilapja

„Íme, Én hamar eljövök...”

Küldetésünk, hogy Urunkat, Jézus Krisztust dicsóítsuk határtalan szeretete bizonyítékainak ismertetésével. Célunk az, hogy cikkeink és híreink által olvasóink jobban megismerjék a Megváltót, és reménykedve várják közeli eljövételét.

2010. január

Igazgató: Pop Iacob
Főszerkesztő: Virgil Peicu

Szerkesztő: Kovács Judit

Fordította:
Oprea Adél Emő
Mezei Áron

Műszaki szerkesztő: Szöcs Erzsébet

Készült a Viața și Sănătatea Kiadó
nyomdájában
030715 Bukarest
Str. Valeriu Braniște nr. 29
tel.: 021-3230020; 021-3234895
fax: 021-3230040

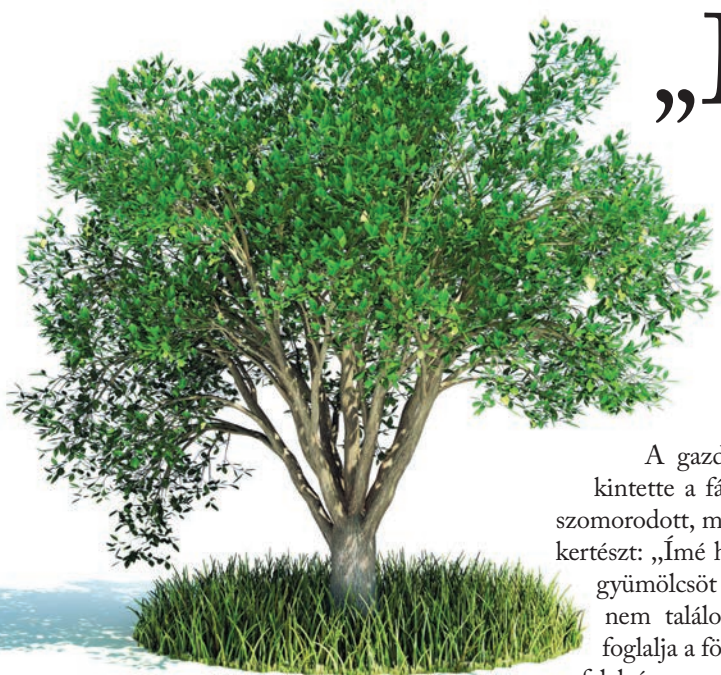
A magyar szerkesztőség címe:
400107 Kolozsvár
str. Cuza Vodă nr.12
tel.: 0264-599512,
0740-904246
fax: 0264-599413

E-mail: adventszemle@yahoo.com

ISSN 1842 - 3361

„Még *hagyd* egy évig...”

VIRGILIU PEICU

Lukács 13:6-9 verseiben az Úr Jézus egy korabeli történetet mondott el tanítványainak. Mondanivalójának figyelmes áttekintése különös jelentéssel bírhat napjainkban is. Kövessük nyomon rejtett mondanivalóját és lelki jelentőségét!

Egy közismert és gazdag ember kiterjedt területnek volt a birtokosa. Egy napon észrevett a fásított részen egy fügefacsomót. Szegényke iparkodott a világosság felé törni, de a nagyobb és büszke fák elnyomták. A gazda megsajnálta a fácskát, és megparancsolta, hogy szőlőjének legjobb részébe ültessék át, majd kellő figyelemmel és gondoskodással ápolják.

A fügefa boldog volt. Semmiben sem szűkölködött, és ahogy teltek a napok, szemmel láthatóan nőtte ki magát a szőlővesszők fölé. Napról napra erősebbé, lombosabbá és magasabbá vált. A kertész sok időt töltött koronája alatt, beszélt hozzá, megsimogatta és jelenlétével örvendeztetette. Egy napon aztán a gazda is megérkezett a gyümölcsstermés ünnepére. A szőlő fölött már messzire látta a sudár fügefát. Átvágott a szőlősön, majd megállt fügefája előtt. Izgatottan kereste a sűrű levelezet között a gyümölcsöt, de csak levelet talált. „Talán még túl fiatal”, gondolta. Így telt el még három év, majd beköszöntöttek a kései termés utolsó napjai.

A gazda ismét eljött, megtekintette a fát, keresgélt rajta, megszorodott, majd magához hívatta a kertészt: „Ímé három esztendeje járok gyümölcsöt keresni e fügefán, és nem találok: vágd ki azt; miért foglalja a földet is hiába? Az pedig felelvén, monda néki: Uram, hagyd békét néki még ez esztendőben, míg köröskörül megkapálom és megtrágyázom: És ha gyümölcsöt terem, jó; ha pedig nem, azután vágd ki azt.”

A kertész szíve megremegett a gazda ítéletének hallatán. Eszébe jutott a nap, amikor megmentette a kis fát, a tövisek szúrása és sebei, amelyekből folyt a vér; eszébe jutott, milyen szeretettel ültette gazdája szőlőjének legkiválóbb helyére a fügefát. Kívánta a gyümölcsstermést, hiszen nemes fává beoltotta, és értékes volt a gazda szemében. Ám a fügefa nem termett. Csak önmagának élt.

Azon az estén a kertész megtört szívvel közeledett a fához, és befele sírva mintha a fa beszélgetését hallotta volna a bogárvilággal.

Halljátok-e, bogarak, látjátok-e boldogságomat? A gazda legtiszteltebb fája vagyok. Figyeljétek csak termetemet! Ki lenne nálam sudárabb a gazda kertjében? A legfigyelmesebb gondoskodásban részesülök. A kertész az én szolgálatomban áll, a gazda különleges látogatásokat tesz kizárólag érettem. Igazán nagy tiszteletet kapok, mivel nemes fa vagyok. Nagy a sikerem, és népszerűségem egyre nő. Egyre több bogár és madár keres oltalmat ágaim között. A vándorok megélednek árnyékomban. A legsikeresebb fügefa vagyok a világon. Ne gondoljátok, hogy önző vagyok! Van bennem is részvét. Időnként szinte megszakad a szívem, annyira sajnálom a körülöttem levő szőlőket. Nem értem

korlátaikat és beszűkült gondolkodásukat. Nem értem, miért kínlódnak akkora súlylyal. Értelmetlenség annyi súlyt viselni, hogy aztán jöjjenek az emberek kicsitől nagyig, lecsupaszítsák őket, és kosaraikat megtöltsék gyümölcssel. Én nem hordanék ilyesmit, igazán oktalanság lenne. Más fajta vagyok. A sikeres fügefát testesítem meg, a gazda szemefénye vagyok! Tudjátok miért? Senkinek sem sikerült annyi levelet szaporítania, mint nekem. A legnagyobb levélbankkal rendelkezem...

Egyik napon a gazda valami megfontolatlanúságot kérdezett tőlem: Miért állok itt egyedül, és nem kérem a kertészt, hogy hozzon más fákat is mellém a szőlővesszőből, ahonnan engem is idehoztak? Hm... Mit keressenek itt mások is? Hogy vége szakadjon kényelmemnek, és a gazda figyelmén osztozzam velük? És ha valamelyik életerősebbé válik, mint én, gondoljátok, hogy elbírnám a második helyet? Miért fosztanám meg a világot szépségemtől? Én vagyok a sikeres fügefa, hadd örüljek a jövőnek!

A fa tövében ott sírt a kertész. „Uram, hagyd békét néki még ez esztendőben... Lehet, hogy...”

Szegény fügefa, nem gondolja, hogy utolsó kegyelmi évét éli!

Én és ti valamennyien: függesszük tekintetünket Isten órájára, ahogy Steinhart írta valamikor a *Boldogság naplójában*. Ne engedjük, hogy Jézus éhesen távozzék tőlünk. Arra vágyik, hogy a gonosz rabságából kiszabadítsa a foglyokat. Az élet sikere nem mindig azonos az Isten várta gyümölcsökkel. Uram, milyennek látod az előttünk álló évet? Még adj nekünk kegyelmet, hogy tekintetünket a te időmérésedre függesszük! ■

SCHINDLER LISTÁJA ÉS JÉZUS LISTÁJA

ROMICĂ SÎRBU

Ki ne ismerné manapság Schindler, a német gyártulajdonos történetét, akinek sikerült a második világháború idején megmentenie több mint ezerszáz zsidó életét? Tetteről könyvet írtak (*Schindler bárkája*, 1982), később filmet készítettek (*Schindler listája*), melyet hét Oscar-díjjal tüntettek ki. Azonban kevesen tudják, hogy ez a megrázó történet kinek köszönhetően került a nyilvánosság elé.

Spielberg, a film rendezője, a Filmakadémia díjátadási alkalmán tartott beszédében ezt mondta: „Köszönetet szeretnék mondani Poldek Pfefferberg túlélőnek... Nagyon sokkal tartozom neki. Ő volt az, aki feltárta mindannyiunk számára Oskar Schindler történetét.” Ki volt Poldek Pfefferberg, és milyen szerepet játszott Oskar Schindler tetteinek nyilvánosságra hozásában?

A második világháború kitörése előtt, pontosabban 1939-ben, Pfefferberg középiskolai tanár volt Krakkóban. Háború lévén, besorozták a lengyel hadseregbe, és így kerül a német hadsereg fogságába. Anyja által megismerkedett Schindlerrel, akinek a gyári munkása lett, és így a háború végén azon zsidók egyikévé vált, akiknek sikerült megmenekülniük a náci gyűlölet elől. „Modern Noé”-nak tartott megmentője iránti mélyeséges hálából elhatározta, hogy az egész világ előtt ismeretessé teszi hősének lenyűgöző történetét.

1948-ban, feleségével együtt (aki ugyancsak Schindlernek köszönhette túlélését), az Egyesült Államokba emigrált és bődíszműáru-kereskedést nyitott Los Angeles város Beverly Hills negyedében. Üzleti tevékenysége során kapcsolatba került a kor filmes világának számos szereplőjével.

Minden lehetséges alkalmat arra használt fel, hogy Schindler történetéről beszéljen. Ennek folytán sikerül megszerveznie néhány interjút Schindlerrel jó pár amerikai tévétársaságnál.

1960-ban, Schindler halála után hat évvel, megismerkedett Thomas Keneally-val, a híres ausztráliai íróval, amikor az néhány bőrúrut vásárolt tőle. Ezúttal is szóba hozta megmentőjét. Segített az írónak felvenni a kapcsolatot több mint ötven – Schindler által annak idején rejtegetett – zsidóval a világ minden részéről.

Így 1982-ben napvilágot látott Thomas Keneally könyve, *Schindler bárkája*. E megvalósítás ellenére, Pfefferberg nem érezte, hogy teljesítette küldetését. A könyv megfilmesítésére vágyott. Felkereste Steven Spielberg rendezőt, és majdnem tíz éven keresztül tanácsokkal látta el, míg megjelent a *Schindler listája* című filmalkotás.

Pfefferberg 2001-ben, küldetése teljesítésének tudatában hunyt el. Nem sokkal azelőtt ezt mondta: „Amikor az alapítvány valósággá válik, csak akkor mondhatom, hogy teljesítettem kötelességemet. Hiszen amikor többé már nem fogok létezni, és amikor Schindler zsidói nem lesznek már ezen a világon, az alapítvány [Oskar Schindler Humanitárius Alapítvány – a szerk.] továbbra is fennmarad... Schindler visszaadta az életemet, én pedig megpróbáltam halhatatlanná tenni őt.”

Oskar Schindler tettei Poldek Pfefferberg bátorságának, elkötelezettségének és erőfeszítéseinek köszönhetően maradtak fenn az utókor számára, ahogyan ő Schindlernek köszönhetően élte túl a háborút.

Micsoda történet! Milyen izgalmas és megragadó! Gondolatainkat Isten páratlan szeretetére tereli, amelyet világnk iránt tanúsít. Ez egy végtelenül megragadóbb és hatásában távolabbra mutató történet. Isten Fia, olyan szeretettől indítatva, amilyennel csak Isten rendelkezik, „önmagát megüresíté, szolgálai formát vévén föl, emberekhez hasonlóvá lévén” (Fil 2:7). Ennek ellenére mi nem tiszteltük Őt, és figyelmen kívül hagytuk Igéjét.

Úgy élt közöttünk, hogy „utált és az emberektől elhagyott volt, fájdalmak férfja és betegség ismerője! Mint aki elől orcánkat elrejtjük, utált volt; és nem gondoltunk vele. Pedig beteg-

ségeinket ő viselte, és fájdalmainkat hordozá, és mi azt hittük, hogy ostromoztatik, verettetik és kínoztatik Istentől!” (Ésa 53:3). Azért jött, hogy élete és keresztdöztözata által új esélyt adjon az örökkévalóságra.

Ki mérhetné fel ennek a szeretetnek a mélységét, mely „minden ismeretet felülhalad” (Ef 3:19)? A végtelen századok folyamán, halhatatlan elmék törekszenek majd megismerni ennek a szeretetnek az áthatolhatatlan titkát, csodálni és imádni fogják a világ Megváltóját.

Schindler listájával ellentétben az Úr Jézus megváltottainak listáján az egész világ számára van hely – „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3:16). A Biblia ezt a listát kifejezően az „élet könyvének” nevezi (Jel 13:8), és mindazok nevét tartalmazza, akik „bűnből való megtérésüknek, Krisztusban való hitüknek köszönhetően és az Isten tökéletes törvényének való alárendelésük által részesülnek Krisztus igazságában; ez az igazság az övék lesz, nevük pedig bekerül a Bárány könyvébe. Isten gyermekeivé, a királyi család tagjaivá válnak” (Ellen White, *Bizonyságtételek*, 3. köt., 372).

Kik ők, és pontosan hogyan is néznek ki? Isten nemesei ők, akik csendben szenvednek a Krisztus nevéért. Ők azok, akik tiszteletet tanúsítanak mindaz iránt, ami jó és tiszta (*Egészségügyi missziómunka*, 145, románul). Ők azok a fiatalok, akik életüket Jézus Krisztus példájára, nem pedig a világ divatja szerint szabták (*Gyermeknevelés*, 148). Olyan gyermekek, akik Üdvözítőjüknek örömmel adtak (*Jézus élete*, 565). Azok az anyák, akik a család terheit viselik, és gyengéden Megváltójukhoz vezetik gyermekeiket (*A nagy Orvos lábnymán*, 347). Sion falainak őrzői ők, akiket önmegtagadás és lemondás jellemez, miközben saját és mások üdvösségéért könyörögnek (*Bizonyságtételek*, 1. köt., 406). Istennek igazi imádói, minden nemzetből, ágazatból, népből és nyelvből. „Ezek azok, akik jöttek a nagy nyomorúságból, és megmosták az ő ruháikat, és megfehéřítették ruháikat a Bárány vérében” (Jel 7:14).

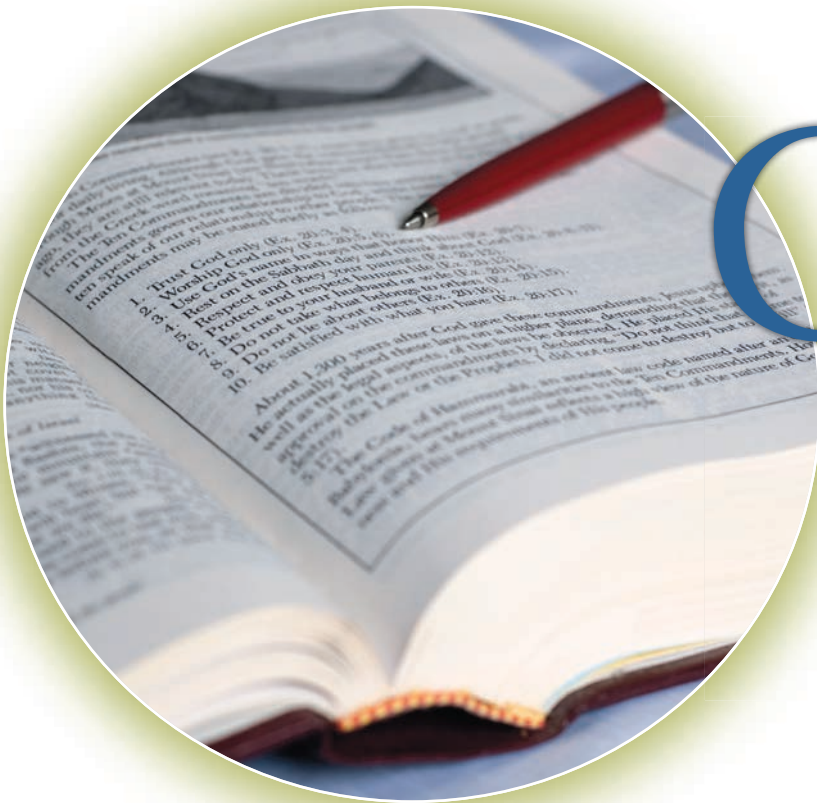
Mivel az öröklétbe nyúlik annak jelentősége, hogy nevünk Jézus Krisz-

tus listáján szerepel, kiemelten fontos „komoly és határozott erőfeszítéseket tennünk, hogy legyőzhessek a szörnyű ellenfelet. Szükségünk van az igazság teljes fegyverzetére. Az idő rohan, és gyors léptekkel haladunk próbaidőnk lezárulása felé. Nevünk benne marad az élet könyvében, vagy ott találatunk majd a hűtlenek sorában? Azokhoz tartozunk, akik a nagy fehér trónus körül fognak gyülekezni, zengve a megváltottak énekét? Abban a sokaságban senki sem lesz majd hűvös és olyan, akinek viselkedése külső szabályhoz alkalmazkodik. Minden lélek lelkes, hálátelt lesz Isten csodálatos szeretete és lenyűgöző kegyelme iránt, mely képessé tett arra, hogy népeként győzni tudjunk a bűn fölött” (*Bizonyságtételek*, 5. köt., 385).

Hasonlóképpen, miközben a hit nemes harcát harcoljuk avégett, hogy nevünk benne maradjon az élet könyvében, minden keresztény előjoga létfontosságú küldetésének tekinteni az Úr Jézus megvallását az emberek előtt. Ő visszaadta életünket saját élete odaszánásával. Ennek a szeretetnek a történetét mindenkinek, mindenhol, minden lehetséges eszköz által el kell mondanunk. Így mindennapi tevékenységeink lehetőségekké válnak, hogy felfedjük mások előtt Isten megváltó szeretetének titkait.

Ha Poldek Pfefferberg hősnének tekintette Schindlert, aki bűnnek alávetett ember volt, s akiről haláláig mindenkinek beszélt, mennyivel inkább Megváltójuknak fognak élni azok, akik ily nagy üdvösségben részesültek!

„Az Úr szeretné, ha értékelnénk a csodálatos megváltási tervet, ha felismernénk Isten gyermekeiként kapott szent kiváltságunkat, ha hálás szívvel engedelmeskednénk neki. Szeretné, ha megújultan és boldogan szolgálánánk Őt mindennap. Szeretné, ha szívünk túlsordulna a hálától, mert beírta nevünket az élet könyvébe, amely a Bárányé, és mert reá – aki törődik velünk – vethetjük minden gondunkat. Azt kéri, hogy örvendezzünk, mert az Úr öröksége vagyunk; mert Krisztus igazsága a szentek által viselt fehér palást, mert megvan az a boldog reménységünk, hogy Megváltónk nemsokára eljön” (*Krisztus példázatai*, 300 – románul). ■

Gondol

GABRIEL GOLEA, teológiai professzor

óráján, annak jeléül, hogy meggyógyítja Ezékiást halálos betegségből.

♦ Zsolt 83:7-9 – tíz nemzet, amely soha nem szűnő ellenségeskedéssel viszonyult Izraelhez.

Iosephus Flavius írásaiban is olvassunk a 10-es szám jelentőségéről (lásd *A zsidó háború*, II. ix, 146). A Krisztussal kortárs történész számára a tízes szám alapegységet jelentett (például a katonai alakulatok taglétszáma esetében).

Kumránban

A Kumrán környéki közösséget a legtöbb bibliamagyarázó szerint esszénus zsidó felekezet tagjai alkották. Megemlítenek néhány példát erre nézve:

♦ „Ha a Közösségi Tanács tíz tagja összegyűl valahol, ne hiányozzon közülük egy pap” (*A közösség szabályzata*, 5:3-4).

♦ „Amikor legalább tíz személy asztalhoz ül, ezt a rendelést megtartásuk...” (*A közösségi szervezeti szabályai*, 2:22).

♦ „...legalább tízfős csoportokban” (*Damaszkuszi irat* 13:1, *Harcászati szabályzat* 4:1-4, *A templomi tekercs*, 57:4-5).

Az Újszövetségben található utalások:

♦ Csel 1:3; 2:1-2 – a Szentlélek tíz nappal Jézus mennybemenetele után szállt le a tanítványokra.

♦ Lk 17:11 – Jézus meggyógyított egy alkalommal tíz leprást.

♦ Lk 19:13 – a gazda tíz girát bízott szolgálóira (a girák példázatában).

♦ Jel 13:1 – a fenevadnak tíz szarva volt, ezeken pedig tíz korona.

A biblikus és rabbinikus irodalomban a számokat nem számbeli érték kifejezésére használták, hanem egy adott dolog jelentőségének, értelmének, vagy bizonyos elképzelések kifejezésére.

Néha túlzásba vitték ezt a módszert, és a szövegek helyes magyarázata helyett csupán élénk képzeletükből származó gondolattársításokkal foglalkoztak.

A számok kezdettől fogva üzenetet közvetítettek sok esetben. A régiek jelképeket, értelmezéseket látták a számok mögött, és ezek magyarázata egyetemesen elfogadott volt. Íme, néhány példa:

♦ 1 = *egység* (5Móz 6:4; Csel 4:24; Jel 6:10; Ésa 42:8)

♦ 2 = *jogi keret* – például két tanú (5Móz 17:6; 19:15; Mt 18:16; 2Kor 13:1; 1Tim 5:19; Zsid 10:28)

♦ 3 = *egy cselekmény fokozása* (Préd 4:12; Mt 26:34,75; Jn 21:15-17)

♦ 4 = *egyetemesség, szimmetria és négyzet*, ezzel együtt pedig az emberi és az emberiséggel kapcsolatos (Jel 7:1; Dán 8:8; Ésa 11:12; Jer 49:36; Zak 2:6; Mt 24:31)

♦ 6 = *a tökéletesség ellentéte, 666 vagy a 6 többszöröse* (Jel 13:18; 2Sám 21:20)

♦ 7 = *lelki teljesség, tökéletesség* (3Móz 4:6; Zsid 9:24,26)

♦ 12 = *Isten által létrehozott nemzet, teljesség, egyensúly, egyetemesség* (1Móz 35:22, 49:28; Mt 10:2-4; Jel 21:14), ezt jelképezik a számjegy többszörösei: 24 szolgálattevő pap (1Kron 24:1-18), 24 fehér ruhájú, koronát viselő vén Isten trónja körül (Jel 4:4), a 144.000-ból álló sereg (Jel 7:4-8, 20:6).

És mit jelképez a 10-es szám?

A héber Bibliában találunk néhány részletet, amelyben megjelenik ez a szám:

♦ 1Móz 18:22-33 – Ábrahám közbenjárása Sodomáért. A tízes az, ahol Ábrahám „alkudozása” megáll. Ettől lennebb nem lehet, és nem is mer menni.

♦ 2Móz 7-11 – az egyiptomi csapások, amelyekről Mózes előre értesíti a Fáraót.

♦ 2Móz 20:1-17 – a parancsolatok. A tíz felszólítás az ember magatartásának minden erkölcsi vetületét fedezi.

♦ Ruth könyve – a város kapujában kötött egyezség. Tíz vénnek kellett részt vennie. Boáz tíz tanú bizonyágát hívta segítségül, hogy feleségül vehesse Ruthot (Ruth 4:2).

♦ Ésa 38:1-8 – Isten tíz fokkal térítette vissza az árnyékot Akház nap-

atok a 10-es szám margójára

♦ Róm 8:38-39 – Pál felsorol tíz hatalmat, amely megpróbál – sikertelenül – elválasztani Isten szerelmétől.

♦ 1Kor 6:10 – itt találjuk annak a tíz szenvedélynek a jegyzékét, amely kizár Isten országából.

A zsidó hagyományban (még ma is) vannak olyan szertartások, amelyeket nem lehet elvégezni, ha nincs jelen legalább tíz férfi; ilyen például a Tóra olvasása vagy a halottak siratása. A keresztény szokástól eltérően, a zsidó hagyomány előírja, hogy legalább tíz személynek kell lennie a sír körül, hogy elkezdődhessen a siratás!

Vajon véletlen, hogy a parancsolatok (az erkölcsi Törvény) tíz pontba vannak foglalva? Véletlen, hogy a javainkból egy tizedrészt kell visszaszolgáltatnunk? Amint említettük, a tízparancsolat életünk teljes erkölcsi mezejét átfogja, mert így tervezte a Teremtő.

Ha visszatekintünk a múltra, megérthetjük, hogy a parancsolatok egy bizonyos helyzetre jellemző megfogalmazást követnek: Isten szem előtt tartotta, hogy a nép rabszolgaságban nőtt fel, ezzel magyarázható, hogy tíz parancsból kilenc a „Ne” felszólítással kezdődik.

Nem találunk közöttük semmit a kábítószerekhasználat és dohányzás ellen, pedig meg vagyunk győződve valamennyien, hogy az erkölcsi törvény nem enged meg ilyesmit. Azt sem írja konkrétan, hogy tilos betörni egy bankba, mégis, mindenki egyetért azazal, hogy a Tízparancsolat elítélne egy ilyen vagy ehhez hasonló tettet.

Amúgy, már a kivonulás idején elképzelhető lett volna más megfogalmazás és felosztás. Ha a „Tízparancsolat” 12 vagy akár több pontot sorolna fel, senki se állíthatná, hogy kisebb az értéke. Utólag létezett is számos próbálkozás a Törvény gazdagítására. A farizeusok 613 rendelést tartottak számon. Ebből 248 pozitív (állítólag ennyi része és szerve van az emberi testnek), és 365 negatív (megfelelne a különböző izmok, inak, hajlatok, vagy az év napjai számának). Akárhogy nézzük, az erkölcsösség nem meríthető ki tíz pontban, ez inkább egy minimális szám, ettől alább tényleg nem lehetett menni. Isten ilyen formában adta az embernek rendeleteit, de ebből is nyíltan kitűnik, hogy a Törvényadó elvár tőlünk egy bizonyos kötelező szintet. Azok, akik engednek ennek a tíznek, rájönnek, hogy az engedelmisség új és új vetületei, árnyalatai és részletei tűnnek elő, amelyek első látásra nincsenek belefoglalva a Törvénybe.

A 10 – a minimum

Meg fogják érteni, hogy a „tíz” a határ, amiből nem engedhetnek, ez a szükség, alapvető feltétel. Ebből az elvárásból nem lehet elengedni semmit. Lehet ennél többet tenni, az igaz (lásd a Hegyibeszédet, amelyből kiderül, hogy a tekintetünkkel is áthághatjuk a hetedik parancsolatot, tehát az alkalmazási tér még bővül). A Törvény iránti engedelmisséget el lehet mélyíteni tehát. Bővíthetjük, de nem csökkenthetjük.

Ezzel egyidőben megértjük azt is, miért kéri Isten jövedelmünk tizedét: ez a lehető legkevesebb, amit kér-

het! Aki többet akar adni, tegye meg nyugodtan. Egy laikus tag mesélte valakinek, hogy ő a tizedből él, mire megkérdezték tőle, hogyan lehetséges ez, hiszen nem lelkész. Ekkor derült ki, hogy jövedelmének kilenc részét az Úrnak adja, és ő csak a tizedrészt használja. A tized Isten elvárásának alsó határa. Egészen egyszerűnek tűnik az engedelmisség, ha tudjuk, hogy amit tőlünk várnak, az a minimum.

A zsidók megértették a Törvény követelményének ilyen egyszerű „minimalista” voltát, ezért is tulajdonítottak a 10-es számnak jelképes jelentőséget.

Amikor megértjük, hogy Isten ennyire keveset kér tőlünk, az engedelmisség új jelentőséget nyer. A Törvényadó gondja van országa polgárait, nem követel sokat tőlük. Teremtőjei iránti jósága az engedelmisség elvárásának módjában is megnyilvánul.

Ennek a „kevésnek” a határán túl egy olyan távlat nyílik meg, amit csak a szeretetből engedelmeskedő lélek vesz észre. Az ilyen ember megéri a Törvény elvárásának apró részleteit, árnyalatait és rejtett értékeit is. Az Üdvözítő eljövetele új távlatokkal fogja bővíteni a parancsolatok iránti engedelmisséget – „...a könyvtekercsben írva van felölem” (Zsolt 40:8). Engedelmisségünket azonban igazából a személyes bizonyosságtétel, valamint az Isten ügyének felkarolása fogja tükrözni.

Kérésem ez: „Adj bölcsességet, Uram, hogy megértsen a Te törvényed kívánalmait, és ragaszkodjak az engedelmisséghez, látva, hogy amit tőlem kérsz, nem sok, hanem a lehető legkevesebb!” ■

Homokasztal (III)

TEMPLUL CERESC BIPARTIT

FLORIN G. LĂIU, teológiai professzor

Folytatjuk az Ellen White által látott mennyei szentélyről szóló tanulmányunkat, amelynek során ugyanazt a módszert követjük, amit János és más látókok apokaliptikus látomásainál alkalmaztunk.

Ezernyolcszáznegyvenöt októberében Ellen Harmonnak volt egy látomása¹, amely a milleriták tapasztalatát ábrázolta, amely az 1844 októberi eseményben érte el csúcspontját. E látomás középpontjában az Atya és a Fiú fényvel övezett trónja állt (egyetlen trón!), előtte pedig háromféle imádó:

1. a millerita adventisták;
2. azok a felekezetek, ahonnan származtak;
3. a hitehagyó világ.

Ellen két csoportban látta őket: egyesek mélyen magukba szállva hódoltak Istennek, mások pedig közönyösen ácsorogtak. A millerita üzenetet („az éjféli kiáltást”) a látomásban Istentől jövő világosság jelképezi, amelyet kevesen fogadtak el.

Ebben a látomásban Ellen Harmon látta amint az Atya felemelkedik trónjáról, és (akárcsak Dán 7. fejezetének látomásában) tűzsekéren bemegy a függönyön túlra, majd elhelyezkedik a szentek szentjében. A többi imádoval együtt Jézus ugyancsak felállt, majd bizonyos távolságra megközelítette a függönyt; mialatt tekintetükkel követ-

ték Őt, a szentély körüli terület sötétségben maradt. Jézus megparancsolta követőinek: „Maradjatok itt; elmegyek az én Atyámhoz, hogy *megkapjam az országot* (Lk 19:12, Dán 7:14); ruháitokat őrizzétek meg tisztán, folt nélkül, mert rövidesen visszatérek *a menyezről* (Lk 12:36), és magamhoz veszek titeket.”

Jézusnak a szentek szentjébe történő belépését a Dán 7:9 és 13. verséhez hasonló nyelvezet írja le; Ellen akkor Jézust főpapként látta, akinek palástját csengettyűk és gránátalmák szegélyezték.

Az Atya nevében Jézus ebből a helyiségből küldte a Szentlelket azoknak, akik vele együtt közelítették meg a helyet. Némelyek nem emelkedtek fel Jézussal, és továbbra is helyükön hódoltak, anélkül hogy észrevették volna, hogy más helyre ment: ezek voltak azok az adventisták (vasárnap-ünneplők, milleriták), akik kezdték visszautasítani Jézusnak 1844-től érfele végzett különleges munkásságának üzenetét. Ők is várták a Szentlelket, de Sátán eléjük állott, a most üresen álló trón elé, és Isten szerepét kezdte el játszani; mialatt ezek imádkoztak,

szentségtelen lelkiületet bocsátott rájuk „sok világossággal és hatalommal”, de a Szentlélek gyümölcsei (szeretet, öröm, békesség) nélkül.

A látomás oktató jellegét könnyű megérteni történelmi keretbe ágyazva. Milyen mértékben írja le ez a látomás az égi valóságot? Elsősorban, nyilvánvaló, hogy az emberek, akár istenimádók, akár közömbösek, nincsenek testileg jelen a mennyei templomban. Még kevésbé Sátán. Az előképpel semmiképpen sem egyeztethető össze Istennek a szentélyben található trónusa. A trón gondolata itt pusztán tanító jelleggel fordul elő. Dán 7., Ezék 1. fejezetében a trón és az isteni szekér ugyanarra a tárgyra vonatkozik, miközben e jelen látomásban a kettő szétválik, hogy döbbenetesen szemléltesse azt a csaló munkát, amit Sátán 1844 után végzett a milleriták körében. E látomásban csupán Jézus megy túl a függönyön, másutt Ellen White azonban megemlíti, hogy a hívek is követték Őt a szentek szentjébe (EW 247, 254). Miként léphetnének viszont oda be a nemtródom-személyek?

Láthatjuk, hogy a tanítói jelleg érvényesüléséért a szemléltetésekben, példázatokban és látomásokban lehullnak a lehetetlen korlátai. Akárcsak más látomásokban, Jézus a ruhája alján itt is csengettyűket és gránátalmákat vi-

sel főpapi tisztsége nyomatékosításáért. A részlet viszont nem egyezik az egyszerű, fehér ruhával, amit a főpap a legszentebb helyre való belépésekor viselt. A nagyon komoly kérdése ez: ha mindezek a tényezők értelmet nyernek a látomás nevelői szerepének megértésekor, de ellentmondásossá válnak szó szerinti értelmezésükkor, miért ragaszkodunk ahhoz, hogy a mennyei szentélynek két valóságos helyisége van? A *Tapasztalatok és látomások* című könyvben (*Early Writings*, 1882: 32-34) Ellen White új látomást közöl, amely 1847-ben látott napvilágot. Kutatásunk során jelentősek az alábbi részletek:

- Ellen White egy angyalt látott, amely elragadta őt a földről, és a mennyei városba vitte.

- *A városban templomot látott*, amelynek bejáratánál, az *első függöny* előtt ajtó volt.

- A szentélyt pontosan olyannak írta le, amilyen a mózesi sátor volt: két résszel, köztük „első” és „második függönnyel” (a Zsid 9:2-ben található minta szerint).

- A szentélyben tömjénező oltárt, hétkarú gyertyatartót és szent kenyeret asztalát látta.

- A szentek szentjében arannyal bevont frigyládát látott, amit két kiterjesztett szárnyú, arcával a láda fölé forduló kérub őrzött.

- A kérubok között, a mennyei frigyláda tetején arany füstölögtetőt látott.

- A láda fölött trón formájú, rendkívüli fényességű ragyogást szemlélt.

- A láda mellett Jézust látta, aki az Atyának közvetítette a hívők imáit a füstölögtetőből felszálló tömjénfüsttel együtt.

- A frigyládában a mannárs aranyedényt, Áron kivirágzott vesszejét és a kőtáblákat látta (úgy, ahogy Zsid 9 írja le).

- A tízparancsolat tábláit egymásra fektetve látta, mint egy becsukott könyvet, ám Jézus kinyitotta és rámutatott az Isten ujjával írt parancsolatokra.

- Látta a tízparancsolat rendeleteit, egyik táblán négyet, a másikon hatot.

- Az első négy fényesebben ragyogott, mint a többi, a negyedik parancsolatot pedig fénykoszorú övezte, és a többinél jobban ragyogott.

- Ellen White elolvashatta a parancsolatokat, ami arra utal, hogy angol nyelvű írást látott, úgy amint más látomásokban a *holiness* (szentség) feliratot látta Énókh mennyei koronáján.

A leírást erkölcsi tanítással zárja a szombat értékéről és fontosságáról, úgy a szövetség, mint az utolsó eszkatológiai próba keretében; hangsúlyozza a vasárnapot dicsőítő magyarázatok alaptalanságát, és ily módon a látomás megszabja önmaga tanítói jellegét. Nem az a szerepe, hogy pontos információkat nyújtson a szentélyről és bútorzatáról, hanem az, ami a Jel 11:19 látomásáé, amely J. Bates és H. Edson testvéreket a szombat igazságának bizonyosságára vezette, még mielőtt a White-házaspár elfogadta volna a bibliai szombatot.

A mennyei szentély nagyon földi vonatkozású részletei tehát azért adtak, hogy bátorítsák a szentély jelképeinek tanulmányozását, semmi esetre sem azért, hogy belekapaszkodjunk a földi szentély szerinti mennyei helyképébe, amely pusztán az árnyéknak egy árnyéka lenne, bármennyire is dicsőséges. ■

Folytatjuk

1. *To the Little Remnant Scattered Abroad*. April 6, 1846; *The Day-Star*, March 14, 1846.

Életedet gazdagító
Reménység

www.speranta.tv

sperantv

RVS
REMÉNYSÉG HANGJA RÁDIÓ

WWW.RVS.FO

ADVENTISTA MÉDIAKÖZPONT

UTAZÁS A VILÁG VÉGÉRE (első rész)

BOTA HAJNAL

Októberben és novemberben Bota Hajnal utazást tett a dél-csendes-óceáni Vanuatu szigetcsoporton. Útvonala az Efate-, Moso-, Tanna- és Szentlélek-szigeteket érintette. Kettős cél vezérelte: kutatás és misszió. Bota Hajnal a bolygó legprimitívebbnek tartott törzsei egyikének magatartásbeli szokásait, rítusait, hitét és hagyományait tanulmányozta a doktori disszertációjához szükséges antropológiai tanulmány keretében, míg a missziós tevékenység az anyagi, nevelési és lelki területen kifejtett segítségnyújtásban nyilvánult meg, különösen Szentlélek-szigeti kiai törzsek között.

A szeretet elúzi a félelmet

Csaknem 45 órája utazom már, több reptéri átszállással, számos országokon át, fáradságtól szédültem, és még nem érkeztem meg a célállomáshoz.

Több éve készülök erre az utazásra. 2008 utolsó estéjén elhatároztam, hogy Vanuatuba fogok menni. Az istentisztelet végén átvettem az ígéretet tartalmazó könyvjelzőt. A zsolnárszóveg azt üzentte, hogy Isten megerősíti lépéseimet ösvényemen, ha jó úton haladok, ám bízzam rá a választást; Ő pedig akkor csak ennyit mondott: menj Vanuatuba.

Hogy voltak-e olyan pillanataim, amikor ingadoztam és kétségeim voltak? Igen, voltak! Éppen ezek a rövid pillanatok, amikor döntésem esztelenségére döbbsentem, erősítették meg bennem a meggyőződést, hogy normális vagyok és el kell érnem a kitűzött célt anélkül, hogy agódnék... Sok-sok órai imára volt szükségem, hogy amikor csak Vele beszélgettem kettesben, kezébe helyezzem magam.

Tudtam, hogy félni is fogok, de valahányszor eluralkodott rajtam a félelem, szembenéztem vele és lefegyvereztem minden vadját. A szeretetben nincsen félelem... Ha szeretet él bennem, el kell fogadnom bármilyen irányt, amelyet Isten élm tesz az életben; napról napra mind jobban megtanultam szeretni Őt teljes függőségben. Ezek után

eltűnt a félelem. Nem állítom, hogy időnként nem tért vissza, sőt most már tudom, hogy vissza fog térni; ma éjszaka is könnyekkel és elkeseredéssel küzdöttem... A pánik váratlanul jött, miután a Quantas társaság óriási gépe, melynek farkára piros kengurut festettek, büszkén szállt fel a szingapúri éjszakában... Nagyon egyedül éreztem magam ebben az ismeretlen, a primitív és idegen emberek lakta országokkal és szigetekkel való játékban.

Sötét volt, az ötszáznál is több utas szendergett vagy legalábbis megpróbált szundítani. Mindenki nagyon civilizáltan, majdnem robotszerűen viselkedett, és éppen emiatt ejtett foglyul a magány. Sokan voltak, de senki sem volt mellettem, egyetlen ember sem, aki együtt érzett volna velem. Gondolatban megpróbáltam találni valakit, aki tudja, hogy mit akarok, miért akarom, de senkim sem volt.

Át kellett élnem a magány erejét! Az Úr is átélte, ez is hozzátart a tapasztalathoz, bátorítottam magam. Mindenkinél vannak saját megérzései, tettem hozzá gondolatban. Utazásomnak hitelességét abban láttam, hogy az Úr engem választott, így hát ketten maradtunk. Egyedül én sírtam rémülten az éjszakában, hazámtól messze, távol minden szárazföldtől, miközben ott repültem tizenkét kilométer magasságban az óceán fölött, a monitor szerint mínusz 60 °C-ban. A félelem szörnyetege nem akart távozni, és nekem újra el kellett foszlatnom a vádaskodásait. Már régóta tudtam, hogy egyedül fogok utazni, amit azonban az előkészületek idején még nem láttam előre, az volt, hogy a szigeteken is egyedül leszek. Még csak nem is gyanítottam, hogy gond lehet a két misszionárius vízumának meghosszabbításában, és megérkezésem előtt tíz nappal ki fogják toloncolni őket az országból, miközben majdnem bilincsbe verik és megfenyegetik őket. Emiatt a közös tervünk meghiúsult, és gyorsan mást kellett kitalálni, hogy ne veszítsem el az utazást. Nem az anyagi veszteségre gondolok a már megvásárolt jegyek miatt, hanem a várt élmény elvesztésére, arra a küldetésre, amelyre az imában eltöltött hosszú percek készítettek fel.

Nem hátráltam egyetlen lépést sem, még akkor sem, amikor megtudtam, hogy teljesen egyedül maradok a bennszülöttek között. Bátorítottam magam

az útvonal átalakításával, amely két társam távozásával újabb felfedezésre váró, ősemberek lakta falvakkal bővült. Akkor váratlanul nyugalom váltotta fel a zaklatottságot, és megkönnyebbülést éreztem a rám váró nehézségek ellenére. Miközben gondolatban Urammal beszélgettem, jelenléte békével töltött el; ott volt a gépen, mellém ült, betakart, kézen fogott, én pedig csak mosolyogtam a semmibe. Attól a pillanattól egyetlen percre sem éreztem magam egyedül, és visszatekintve láthatom gondoskodását a legapróbb részletekig, mint például amikor egynél több zacskót vásároltam, mint amennyire szükségem volt; amikor nagy szükségem volt egy ollóra; amikor egy beteg ember hitben imádkozva várt bennünket; amikor az igehirdetés éppen választ jelentett egy bizonyos szükségletre anélkül, hogy előzőleg tudomásom lett volna róla.

Megrázó érkezés

Vanuatu a világ végén van, néhány méterrel arrébb a lábad már az űrben kálimpál, ezt állítaná az antik mitológia; de íme, mivel a Föld kerek, szembesülnöm kell azzal a ténnyel, hogy akik itt élnek, rólunk gondolják, hogy a világ végén lakunk, számukra pedig ez a hely a Föld középpontját jelenti. Akárhányszor útra kelek, tapasztalom, hogy az egyént saját létezése arra készíti: lakóhelyét a világ középpontjának tartása. Megfigyeltem még egy dolgot: bárhol vá mennél is az Úrral, Ő előtted jár és előkészíti számodra az utat. Egyetlen lépést sem tettem, amely ne lett volna előre kiszámítva, előkészítve, kítaposva már, hogy ne legyen nehezebb, mint amit én szeretetben, megértésben, erőfeszítésben és hitben nyújtani tudtam.

Vanuatuuba való esti megérkezésünk megrázó volt, ugyanis a Sydney-i repülőtéren, amikor éppen megnyílt az E 37-es kapu a gép felé a felszálláshoz, a televíziók megszakitották adásukat, és élő adást sugároztak a Vanuatuiban történt földrengésről. Ezt 7,8 fokra becsülték a Richter-skála szerint, s lehetett egy szökőár-előrejelzés is. A többségükben ausztráliai utasok vakációzni indultak, most pedig ijedten gyülekeztek a képernyők elé. A felszállást későbbre halasztották. A főváros, Port Vila, ahová érkeztünk volna, nem volt nagy veszélyben, mivel az epicentrum a szigetcsoport északi részében volt, s a földrengés inkább a Santo és

Pentecost szigeteket érintette, a Tanna és Efate szigeteket pedig kevésbé.

Végül a szökőár nem következett be, de minden újság a földrengésről cikkezett. Csak néhány épület dőlt össze, annak köszönhetően, hogy általában fából, nem pedig téglából építkeznek. Az épületek többségét így nem érte kár, még azokon a szigeteken sem, ahol a földrengés a leginkább érezhető volt. A földrengések megszokottak a környéken, az egész szigetcsoport vulkanikus övezetben található, veszély azonban a nagyvárosokat érinti, ahol előfordulnak téglá- és kőépületek is. Vanuatu lakosságának egy része, a tehetősebbje, egy szinten, fából készült épületekben lakik, a többség viszont bambuszkunyhókban él, amelyekre a földrengés egyáltalán nem jelent veszélyt. Ennélfogva az emberek csak a szökőár hírére esnek pánikba. Ez történt tegnap reggel is. Amikor megszólaltak a vészjelzők, rövid időn belül mindenkit, még a tengerpart leg-távolabbi részén tartózkodókat is értesítették a szökőárról, és az emberek a dombok felé menekültek, az üzleteket bezárták, a városból kisbuszok szállították az embereket a dombokra. Később, amikor azt tapasztalták, hogy veszélytelenül folytathatják tevékenységeiket, az emberek visszamentek a városba.

Majdnem két órással később érkeztünk. Időközben megtudtam, hogy Vanuatu-ban nem létezik pontos menetrend a felszállások, még kevésbé az érkezések tekintetében. Nem szervezetlenségről van szó, inkább úgy tűnik, hogy ez a népképtelen időkorlátok közé szorítva élni. Itt a legmagasabb a falun lakók aránya; trópusi erdőkben és a fehér tengerparton szétszórt kis falucsákban, apró, óceánba vesző szigeteken élnek anélkül, hogy mérnék az időt. Nem ismerik saját születésnapjukat, életkorukat, mit számít, hogy egy bizonyos repülőnek indulnia kell, nekik pedig – utasként vagy alkalmazottként – ott kellene lenniük időben! Később – egy szigetközi repülés alkalmával, amely hosszú, szárnyas mikrobuszokhoz hasonló, kisebb gépekkel történik – nagyobb késésünk volt, mert a számláláskor nem jött ki az utasok száma. Várták a hiányzó személyt, aki sehogy se jelent meg; egyre csak várták, aztán megint csak számolni kezdtek, ami ugye késést jelent, és kiderült, hogy teljes volt a létszám, csak jól kell számolni. Mintegy két óra múlva végül elindultunk, csak a számolást végették el. ■

Egyházterületi stratégiák

Az év utolsó szombatján az egyházterületek megszavazták a 2010-es évre vonatkozó munkastratégiát. Megkérdeztük az elnököket az elfogadott stratégiáról és a missziótervek előkészületeiről. Az interjúban a következő kérdések és válaszok hangzottak el:

1. Hány város van a konferencia területén, és hányban nincs adventista jelenlét?

2. Körvonalazódott a stratégia az új missziós évre. Milyen konkrét tervek irányulnak a fehér területekre?

3. A lelkészek készen állnak, hogy teljes elkötelezettséggel részt vegyenek a lefektetett stratégia kivitelezésében?

4. Mit gondol, melyek az általános felkészítés gyenge pontjai? Mit tehetnének a megjobbítás érdekében?

5. Mi lesz a gyermekek és a fiatalok szerepe ebben a küzdelemben a menny számára?

6. Milyen ösztönző, motiváló és támogató eszközöket fognak alkalmazni, hogy felkészítsék a lelkészeket és az egyház tagjait a stratégia megvalósítására?

7. Mit üzen az olvasóknak?

AZ OLTÉNIAI EGYHÁZTERÜLET ELNÖKE, DANIEL DELCEA

1. Az egyházterület hatósugarában 50 városi település van. Harmincöt városban van gyülekezetünk vagy csoportunk, 3 további városban vannak tagjaink és más 5 városban jelenleg munkálatok folynak.

2. Kitűztük célul a gyülekezetek és a kiscsoportok megszilárdítását, 15 új gyülekezet megalapítását és újabb 30 településre való eljutást. Ahhoz, hogy ez a terv megvalósuljon, minden lelkészi körzetnek részt kell vállalnia legalább egy tervben a fehér területeken.

3. Nehéz felmérni, hogy a lelkészek készen állnak-e vagy sem a teljes erőbevetésre. De azt gondolom, hogy odaszentelt lelkészi testülettel rendelkezünk, amely nagy fokú munkaképességgel, sok lelki ajándékkal és lelkesedéssel rendelkezik, és évről évre mind nagyobb tapasztalatot és elkötelezettséget tudhat magáénak. Remélem, hogy teljes odaszentelődés által odaadóan munkálkodnak majd, és Isten teljes mértékben fel fogja tudni használni őket.

4. Azt hiszem, még nem tudjuk egyesíteni erőfeszítéseinket meghatározott célok felé, és még nem rendelkezünk jól átgondolt stratégiával az evangelizálás eredményeinek megszilárdítására.

5. Mindenekelőtt a fiataljaink tiszta életükkel képviselhetik a legjobban az egyházat és Istent, annak bizonyítására, hogy az adventista nevelés igazán eredményes. Ami a missziót illeti, azt várjuk ifjainktól, hogy vállaljanak szerepet különösen a gyerekeknek és fiataloknak szervezett tevékenységekben, és az olyan sajátos tervekben, mint a *T25*, *TimServ*, *Egy év Krisztusért*. Szükség van ajándékaikra és lelkesedésükre az egyház minden programjában.

6. Azt hiszem, legnagyobb felelősségünk segíteni az embereknek kapcsolatban maradni az *Erő*-vel, hogy közvetlenül Istentől kapják az elhívást és a motivációt. Éppen ezért helyi és kerületi szinten szervezni fogunk nyilvános összejöveteleket az imalelkület újraéledése és egyházunk

sajátos hitalpelveinek megszilárdítása érdekében.

Az üzenet

„Az aratnivaló sok!” (Mt 9:37)
Az utóbbi években feltaláltak néhány „vetőgépet” az Ige mezejére – Speranța TV, Reménység Hangja Rádió, Interceer, Sola Scriptura, stb. Általuk a vég idején az aratás valóban nagy lehet. Isten Igéje olyan helyeken hangzik, ahová nemrég még elképzelhetetlen volt a bejutása, és egyre több aratóra van szükség, „de a munkás kevés”. Semmi sem helyettesítheti a személyes – embertől emberhez szóló – munkát. Több aratóra van szükség, mint bármikor, ezért arra kérem az Olténiai Egyházterület tagjait, hogy imádkozzanak, hozzanak létre missziós terveket és higgyenek Jézus Krisztusban.

A MOLDAVI EGYHÁZTERÜLET ELNÖKE, PAULIUC PAUL

1. Területünkön mintegy 55 város található, kettőben nincsenek adventisták.

2. Terveink a fehér területekre:

- A lehetőségek azonosítása és egyre több laikus bevonása a társadalmi programok megvalósításába, „Krisztus módszere” alapján.
- TinServ programok beütemezése és megvalósítása.
- A gyülekezetplántálási munka folytatása.
- Egyre több tag bevonás a miszióba.
- Évenkénti evangelizációk, melyeket lelkészek és laikusok tartanak.
- Egy éves célkitűzés, ami a keresztséget illeti.

3. A lelkészértekezleten lelkészeink nagyon lelkesek voltak, és imák hangzottak el a stratégia gyakorlatba ültetésére. Most következik a neheze: a hallott szavakat gyakorlatba is kell ültetni. Ha az isteni erő egyesülni fog az emberei erőfeszítésével, minden bizonnyal jó eredménynek örvendhetünk majd.

4. Hogyha személyes önvizsgálatot tartunk, lehet, hogy be kell ismernünk elég sok fogyatkozást az általános felkészítés területén, azonban – véleményem szerint – a leggyengébb pont a Szentlélek teljességének hiánya. Mit kell tennünk? Változtassunk a fontossági sorrenden. A birtoklás vágya helyett törekedjünk inkább jó keresztényekké válni, akik naponta imádkoznak és tanulmányoznak.

5. A fiataloknak és a gyerekeknek is a „front” élvonalába kell állniuk a felnőttekkel együtt, mint a valdensék idejében.

6. Helyi összejövetelek és személyes párbeszéd kezdeményezése; támogatás közbenjáró ima által; ösztönzés technikai és anyagi felkészültséggel.

Az üzenet

Nagyon örülnék, ha az unióelnökünk által a lelkészértekezleten említett mottó – „Imádkozz és dolgozz!” – valósággá válna a Moldvai Egyházterület lelkészei és laikusai életében.

A BÁNSÁGI EGYHÁZTERÜLET ELNÖKE, MIHAI MAUR

1. Területünkön 51 város létezik, ebből 9 városban nincs adventista jelenlét.

2. Az „Imádkozz és dolgozz” stratégia keretében a misszió különleges helyet kapott, különösen a fehér területek esetében. Az ADRA által vezetett szociális tervek, egészségügyi tervek, az Egészség Karavánja, TinServ, könyvterjesztés és az evangelizálás által új csoportok és gyülekezetek alapítását tűztük ki célul a Zsilvölgyében, Arad megye észak-keleti, Bihar megye dél-keleti és Temes megye észak-nyugati részében valamint a Krassó folyó mentén. Bánságban már működik a Külmissziós Iroda, ennél fogva tervek születtek a Szerbiában és Kalaháriban végzendő munkára is.

3. Teljes tudatában az idő sürgetésének, a lelkészkar kész gyakorlatba ültetni az elfogadott terveket.

4. A szerény megvalósítások háttérében általában az áll, hogy nem ismerjük részleteiben az egyház cselekvési terveit. Ezért jelen pillanatban sürgős feladatunk, hogy ezt a stratégiát minden gyülekezetben bemutassuk, és minden tagot arra ösztönözzünk, hogy teljes elkötelezettséggel vegyen részt a munkában.

5. Gyermkeink és fiataljaink képezik a ma egyházát. Az adventista történelemben elegendő bizonyítékot találunk arra, hogy az Úr miként tud győzelmet aratni a fiatalok által. Következésképpen egy olyan missziós stratégiai tervet dolgoztunk ki, amelyben a fiatalok is részt kapnak. Egyébként a legtöbb terv a fiatalok részleges vagy teljes támogatásával fog végbemenni. A társadalmi, egészségügyi, nevelési akciókat, ahogyan az evangélium hirdetését is, az ifjúság fogja hordozni vállain. Lelki tisztaságuk, bátorságuk és ösztönzés által a bánsági ifjak nem

csak a fronton, hanem az élvonalban lesznek.

6. Minden lelkesi találkozót, minden területi látogatást és tisztségviselői összejövetelt, valamint a helyi lap – *InfoBanat* – minden számát fel fogjuk használni avégett, hogy ösztönözzük az embereket a cél elérésére.

Az üzenet

Az „Imádkozz és dolgozz” jelszavával figyeljünk a mennyei dolgokra, hogy tökéletesen közönségben legyünk Istenünkkel. Ennek a különleges odaszentelődésnek az értelmében reménykedünk, hogy a Bánsági Egyházterület is felemelkedik a Megváltónk által elvárt szintre.

MŰKÖDŐKÉPESSÉG AZ ADVENTISTA SZAKRÁLIS ÉPÍTKEZÉSBN

GHEORGHE PETRESCU, építész, Washington

Mi az építészet?

Az építészet **tudomány, szakértelem** és **művészet**. Ez a lehető legegyszerűbb meghatározás azok számára, akik valóban érteni akarják. Az építész az a **tudomány**, amelynek alapján a mester egy működőképes helyiséget alkot meg. Ezt a következő módszerek és műveletek alapján valósítja meg és teszi működőképpé: egy építészeti alkotás stabilitásának számtani, fizikai és kémiai felmérései által, a fűtés, szellőztetés, megvilágítás, természetes vagy elektronikai hangszabályozás kívánta szabályok betartása által, az ember fiziológiai szükségleteinek tudományos, de ugyanakkor gyakorlatias kifejezése és megértése, az illető épület külső és belső szakszerű díszítése által, és a felsorolást még folytathatnánk. Az építészet **szakértelem**, amelynek alapján különböző építőanyagok használatával időben és térben valósággá válik a tervező elgondolása; műszaki hozzáértés, amellyel az elektronikai módszertant gyakorlatba ültetjük, hogy összeillesszük ez által a térbeli felületeket, ugyanakkor tiszteltetben tartva a társadalmi-gyakorlati tényezőket is. Az építészet **művészet**, amely az összképbe illő díszítés, a természetes fény és mesterséges világítás, valamint a színek játékos hatásával értékesíteni tudja az alkotás egyszerűségét. Ezek a tervező „vésői” és „kalapácsai”. Az építészeti alkotásokat működőképes és háromdimenziós hozzáférhetőség jellemzi. Jézust a három dimenzió tengelye mentén feszítették meg, amit **magasságban** a kereszt függőlegessége fejez ki, és amely a bolygó hosszúsági

köréit jelképezi, **szélességben** Jézus kiterjesztett karjai mutatnak, és a Föld szélességi köréit jelképezi; a **mélység** pedig az emberi test (Jézus kereszt-re feszített testének) átmérője jelenti, amely a földgömb térbeli keresztmetszetét ábrázolja. Ez a három jelképezi számtanilag és mértanilag az isteni alkotás három tengelyének térbeliségét. Sátán mindhárom dimenziót megtámadta, de nem sikerült győznie. A Jelenések könyvében is megfigyelhető ez a három vetület, de ez alkalommal a különleges hívívő angyalok takarják el: mi, az élők képviseljük a szélességi köröket, Istent látjuk a hosszúsági körök fölött állani, a halottak pedig a mélységet képviselik. Ezek közül némelyek örök életre, mások örök kárhozatra támadnak majd fel. Amit azonban a legfontosabb megjegyeznünk, az az *advent szakrális építkezések* csúcspontja: **a hármasság üzenet**.

Mi a működőképesség?

A *szakrális adventista épületek* vallásos rendeltetésük miatt különleges gyakorlati jelleggel kell, hogy bírjanak. Izrael történelme egyszerű példákat említ. Ennek a népnek volt egy különleges hajléka, a sátor, amely térbelileg és működés szempontjából alapos tervezést bizonyított. A szentek szentjében gondosan elhelyezték Isten törvényeinek kőtablait is. Ebben a hajlékban Krisztus keresztjének árnyékát láthatjuk. A jeruzsálemi templom függönyének elhasadása örökre megpecsételte a szertartási áldozatok és rendszerek végét. Amikor Krisztus, a nemzetek fedelme feltámadt, akkor jött létre az

adventi térköz. Amikor a szentély és a szentek szentje közötti válaszfal eltűnt és a két helyiség egygyé vált, a Templom addig soha nem látott megvilágítást nyert. Sajnos, a törvény tanítói nem akarták felfedezni ennek fényében Jézust, a világ Üdvözítőjét, és több mint kétszáz vallásos fogalmat alkottak meg, amelyekkel behálózták a földet.

Visszatérve napjainkra és a frissebb történelemre, láthatjuk, hogy a múlt évszázadok keresztényei előbb lakóházakban gyűltek össze imádatra. Amint a taglétszám növekedett, szükség lett az úgynevezett imaházakra, s később ezek is változásokon, újításokon estek át. Így született meg az *adventista szakrális építkezés* fogalma. Az említett épületek egyszerűek, dísztelenek, szűkek voltak, és általában nem sokat adtak rájuk az emberek. Ugyanaz a kép, a jeruzsálemi templom két helyisége egybeötvözésének képe villant fel sokszor azok előtt, akik sokszor kiverték a falat két szoba között, hogy tágabb teret nyerjenek. Lassan-lassan megjelentek aztán az első, adventista stílusú imaházak: izléssel vagy annak hiányában építve, de szavakkal aligha kifejezhető áldozatok árán. Ez volt az *adventista szakrális építkezések* kezdete. Ebben az időben még nem nyomott sokat a latban az épület gyakorlati használhatósága. Kevés az a régebbi imaház, amely megfelel a mai, vagy akár a tegnapi társadalmi-működési elvárásoknak. A művészet terén való járatlanság, valamint az amúgy sok jót eredményező újszerűség elleni tiltakozás sok nézeteltérést és olyan véleményt szült, aminek semmi köze az *adventista szakrális építkezéshez*.

Imatermeink tervezésénél szem előtt kell tartanunk azt a kiforrott vallásos fogalmat, amelyet a tízparancsolat és a hármás angyali üzenet hordoz magában. Ezekből kitűnik hitünk három fő pontja: az alkotó Isten fogalma, az igazi imádat és a lelki Babilon pusztulása. A mennyezet, a falak és a padlózat közé szorított tér meg kell, hogy feleljen bizonyos műszaki normáknak, függőleges és vízszintes megközelíthetőségi elvárásoknak, jó látási és hallási viszonyoknak. Fontos szem előtt tartani a fűtéssel, vízellátással, csatornázással, külön mosdók biztosításával, különböző melléktermek és tanácstermek kialakításával járó követelményeket is. Gondot kell fektetni a parkoló beosztására is, valamint a külső és belső összhangra. Egy szóban: legyen egészséges a tervezővel való együttműködés.

Az adventista szakrális építkezés sok változáson esett át 2000 után

A média eszközeinek terjedése is beleszól az imatermeink kinézetébe, mert sokkal felszereltebb termekre van szükségünk, ez pedig változtatásokat követel építészeti szempontból is.

A kivetítővásznak vagy képernyők új, vizuális kifejezőmódot jelentenek. Ha nincsenek jó helyre állítva úgy esztétikai, mint gyakorlati szempontból, csak zavart, rendetlenséget és fölösleges munkát okoznak. Vitathatatlan, hogy a beltér arányosságát meg kell őrizni, tehát a szószék vonalára kerüljön a képernyő, hiszen ezt nézik a legtöbben. Régi imatermek esetében meg kell bontani a háztető szerkezetét elöl, meg kell magasítani a falat, hogy a szószék fölött elférjen a képernyő, ami semleges színű, áttetsző és megfelelő méretű legyen. Ügyeljünk, hogy a beszélő részben se takarja el a hallgatók figyelmét. A tekintetnek is szüksége van pihenésre. A vetítésnek nem szabad megzavarnia az istentisztelet áhíthatos nyugalmát vagy a látásviszonyt.

Egy másik kérdés a fényorgona megoldása, illetve a megvilágítás. Tervezőkor gondoljunk arra, hogy a fény ne a képernyőkre essen. Ha túl erősnek találjuk a kinti fényt, az ablakokat befesthetjük, megsűrve ezzel a fényt, és élesebbé téve a képernyőkön vetített képet. Ezzel is hozzájárulunk az igazi, hódolatra készítő hangulat kialakításához.

A belső díszítésnél a színek legyenek visszafogottak, egyenletesek, ne vonják el a figyelmet a szószékről vagy a képernyőről.

A hangerősítők, hangszórók felszerelésénél elkövetett hibák gyakran lerombolják az ének vagy az igehirdetés szentséges üzenetét. Vannak esetek, amikor hasznos dolog lenne kivetíteni a szövegeket, az énekeket, még a közös ének kottáját is.

A következő számunkban egy időszerű, adventista fogalommal fogunk foglalkozni. Az imádati terem minősége törekedjen a tökéletességre.

„Készítsetek nekem szent hajlékot, hogy öközöttük lakozzam” örökre (2Móz 25:8). Ámen! ■

Jobb megértés céljából közlések néhányat a munkáimból (továbbiak láthatók a www.gheorghe-petrescu.net honlapon).

A romániai keresztény család

Interjú Romulus Chelbegean lelkésszel

Régóta nem találkoztunk az országban! Örülök, hogy beszélgethetünk egy kicsit. Az első dolog, ami olvasóinkat valószínűleg érdekli, az ön személyével kapcsolatos időszerei információk. Hol él, mivel foglalkozik?

Örülök, hogy újra láthatom! Sok más társamhoz hasonlóan, mondjuk úgy, én is nemzetközi román lettem. Az utóbbi tizenkét évben Loma Lindában, Kaliforniában éltem. Az első években a helyi román gyülekezetet pásztoroltam. Feleséggel, Abigaillal együtt nemrég ünnepeztük házasságunk huszonnyolcadik évfordulóját. A három román-amerikai ifjú, akikkel családunk gazdagodott – a 21 éves Máté, a 18 éves Lois és a 17 éves Alice – a Loma Linda Egyetem hallgatói, egyszersmind a diákgyülekezet tagjai is.

Amennyire visszaemlékszem, 1997-ben tanulmányai folytatásának szándékával ment ki Amerikába. Milyen mértékben teljesült ez a vágya?

Nagyobb mértékben, mint ahogyan azt valaha is megálmodtam. 1985-től, miután elvégeztem a bukaresti teológiai szemináriumot, „megszereztem” három mesteri oklevelet (bölcselet, vallás és családi tanácsadás területén), jelenleg pedig doktorálni készülök családterápiából.

Családterápia? Ebből azt értem, hogy a jelenkori családnak nagyobb szüksége van gyógyulásra, mint bármikor?

Egészen így van. Nem csupán a „bűn megsokasodása” miatt és mert „a szeretet sokakban meghidegült”, hanem a teljesen megváltozott társadalmi-kulturális feltételek miatt is.

Érdekes. Milyennek látja a Romániában élő jelenlegi keresztény családokat?

A család meghatározása önmagában alapvető módon megváltozott. Egyrészt, valószínűleg, bennünk él még a család idilli képe: férj, feleség és kettő-öt gyerek. Másrészt, akik egy ideig távol voltak otthonuktól, általában elmondhatják, hogy egy bizonyos gyülekezet vagy a külhoni etnikai közösség „családot” jelentett számukra a hazaérkezésig. Ez valódi érzés.

Másfelől a család fogalma magába foglalja úgy a vidéki özvegyet, akinek szíve a háztáji állatokhoz és a szülőfaluhoz kötődik, mint a három-négy nemzedék összefonódásának hagyományát: egy udvarban lakó nagyszülőket, szülőket és

a globalizáció évezredében

unokákat, tiszteletben tartva az ősi hierarchiát, vagy pedig újrահázasodásból származó vegyes családokat, amelyekben a férfi gyerekei, a nő gyerekei és közös gyerekeik többé-kevésbé békés életet folytatnak egy fedél alatt.

Hová sorolja a kereszténység fogalmát?

A családi életre vonatkozó keresztény elvek – egyenlőség Krisztusban, társadalmi pártatlanság, monogámia, házastársi hűség, feltétel nélküli szeretet, kölcsönös tisztelet a házaspár között, a gyenge fél védelmezése (gyermek, idős, beteg), holisztikus fejlődés, a második esély megadása, stb. – örökre érvényben maradnak, és fontos szerepük van az otthoni kapcsolatok minőségének meghatározásában, gyakorlati megnyilatkozásuk azonban korszaktól és helyi kultúrától függ.

Mit akar ezzel mondani?

Szemléltethetném ezt a bibliai világ családmodelljével. Isten 1Móz 2:24 versében kimondja a házasság megha-

tározását. Ez azon alapszik, hogy az ifjú fejlődni fog a holisztikus (az ember egészére kiterjedő) függetlenségig, majd elkülönül a szüleitől, és ez a két folyamat képessé teszi őt saját otthona létrehozására. Bár az isteni eszmény a lehető legvilágosabban van megfogalmazva, az adott helyi és korbeli felfogásoknak, hagyományok nyomán mindenféle „engedménnyel” találkozunk: „megrendezett” házasság, többnejűség, az elsőszülött előnyben részesítése, a női nem alárendelése, cölibátus, válás, stb. A család az Éden számára lett megtervezve. Amit mi itt és most látunk, akár a világban, akár az egyházban, az csupán kudarcos próbálkozás ahhoz, hogy tökéletesen szeressünk és szeretve legyünk.

Értem. Mi a teendők?

A jó hír az, hogy Isten megérti, mennyire nehéz úgy élni a földön, mintha a mennyben lennél. Már csak az marad hátra, hogy mi is megértsük és támogassuk egymást az úton.

Gondolja, hogy együttműködhetne lapunkkal a keresztény családról szóló rovat vezetésével?

Megtisztelőnek érezném. Köszönöm a meghívást. Mikor kezdhetjük?

Vehetem ígéretnek? Lehet, hogy nem vette észre, de már elkezdte. Megtartom ezt az oldalt az ön számára. Türelmetlenül várjuk a beszélgetés folytatását. Találkozunk a következő lapszámban. ■

A tudatlanság bűne

Interjú dr. R. Clifford Jones egyetemi tanárral, az Andrews Egyetem prodeánjával

Hogyan tudnánk meghatározni manapság az ismeretet?

Amikor az ismeretről beszélünk, különbséget kell tennünk intelligencia, ismeretszerzés és bölcsesség között. Rokonértelmű szavaknak tűnnek, de nem azok. Az intelligencia született adottság, a dolgok mérlegelésének és olyan dolgok megértésének képessége, amivel még korábban nem találkoztunk. Az ismeretszerzés információkkal, ezek minőségével foglalkozik, függetlenül, hogy honnan származnak, akár tapasztalattól is. Lehetnek azonban ismereteid anélkül, hogy különbözőbb intelligenciával rendelkeznél.

Mi a bölcsesség?

A spektrum másik végén ott van a bölcsesség. Ez a bölcs, értelmes döntések meghozatalának képességét jelenti. Számos intelligens vagy rengeteg ismerettel rendelkező személy nem mondható bölcsnek, mivel döntéseik romba döntik őket.

Az elmúlt nemzedékhez képest tapasztalható-e növekedés az ismeretben?

Azt hiszem, hogy a letűnt korokhoz képest ma ugrásszerűen megnőtt az ismeret. Rengeteg információval rendelkezünk átfogó területekről, ez mégsem jelenti, hogy intelligensebbek vagy bölcsőbbek vagyunk. Ellenkezőleg! Bámulatos, hogyan tudtak elődeink sok mindent megvalósítani a mai összetett technika hiányában. Döntéseink sem jobbak manapság. Tanúi lehetünk a dohánycikkek és drog egyre terjedő

fogyasztásának, ami ellentmond a bölcsességnek és a megismerésnek, hiszen egyenesen öngyilkosság-nak számít, melynek alapja a tudatlanság.

Ebben az összefüggésben milyen a tudatlan személy?

Azt hiszem, tudatlan az a személy, aki azt hiszi magáról, hogy mindent tud, és már nem érzi szükségét további tanulásnak. Éppen ezért a tudatlanság legmélyebb pontja az, amikor úgy érzed, hogy már semmit sem kell tanulnod. Vallom, hogy az igazi megismerés alig akkor kezdődik el, miután mindent megtanultál, amit megtanulhattál. A tanulás kétségtelenül állandó folyamat; amikor megszűnünk tanulni, az a nap halálunk kezdetét jelenti.

Egyesek azt állítják, hogy az ismeretek halmozása akadály lehet Isten megismerésében. Erről mi a véleménye?

Sajnos, a megismerés néha önteltséghez vezet, és azt az érzést kelti az emberben, hogy Isten nélkül is boldogulhat. Bámulatos, hogy Isten, minden ismeret forrása, Ő, aki maga az abszolút intelligencia és a tökéletes bölcsesség, örömmel szembesíti az embereket az egyszerű dolgokkal.

Amikor valaki félreteszi Istent, és azt tartja, hogy mindent tud, igazából sötétségbe merül. A személyes intelligencia, az egyéni megvalósítás, az én és az egyéni jólét hangsúlyozása (akár a hitéletben is): tulajdonképpen ez a bűn, az elmagányosodás lényege. Olyan

rendszer ez, amelyben csupán azt kérjük Istentől: zárja be kívülről az ajtót.

Akkor hát mi lenne a megoldás nemzedékünk számára?

Van bennünk egy mély szomjúság. A nevelés, a gazdagság, a hírnév, a szórakozás csupán egyszerűen az érzéstelenítés eszközei. Függséget eredményeznek, elfedik a fájdalmat és mindig valami „erősebbet” követelnek. Még ha elcsépelten vagy maradian is hangzik, nincs más megoldás, csak Jézus Krisztus. Meg vagyok győződve, hogy a mai generáció számára nem könnyű elfogadni kijelentésemet. De végső soron úgyis csak ide, Hozzá jutunk. Erőnket és életünket tékozzoljuk anélkül, hogy tudnánk: az élet a bennünk bezárt ajtón túl van, és ezt az ajtót csak mi tudjuk megnyitni. Jézus Krisztus az egyetlen világosság, amely a tudatlanság sötétjéből kivonhat. Megbecsülésre, együttérzésre, elfogadásra vágyunk, és Jézuson kívül semmi más nem képes szomjunkat csillapítani. Erről viszont személyesen kell meggyőződnünk.

Hogyan segíthetünk valakinek, hogy kijusson a tudatlanság válságából?

A tudatlanság a nevelés ábrándja, annak művészete, hogy olyannak tűnj, amilyen nem vagy. Ha segíteni akarunk

egy ilyen helyzetben levőnek, rá kell vezetnünk helyzetének felismerésére. Ez senkinek nem könnyű. Mindenki büszke következetességgel keres egy jobb okot arra, hogy a kielégültség és beteljesedés álarcát viselje. Néha még önmagunk előtt is félünk beismerni, hogy szükségünk van rajtunk kívül álló segítségre. Más út azonban nincs. Ez a küldetésünk egyéni és egyházi szinten.

Beszélhetünk a posztmodernizmusban igazságról? A mai ember számára mi az igazság?

Itt ellentéttel állunk szembe. Keresztény vagyok és hiszem, amit Jézus mondott, hogy az igazság nem fogalom, hanem egy személy. Másképp mondván, az igazság elsősorban egy személyhez, és nem az ismerethez kötődik, mert Jézus ezt mondta: „Én vagyok az Igazság”. Így hát az igazság tartalmánál sokkalta fontosabb az ember: én és te, valamint az a mód, ahogyan én meg te vagyunk az igazság. Nekem kell igazságnak lennem. Hogyan? Azáltal, hogy következetesen követem Jézus, az Igazság életét.

Ezen a nyáron ön igehirdetést tanított a cernicai Intézet teológiai mesterkurzusán résztvevők számára. Mit tudna mon-

dani az egyházban felbukkanó tudatlanságról?

Az egyházban meglévő tudatlanság Isten Igéjének nem ismerésével kezdődik. Én az Ige prédikálására tanítom a jövőbeli lelkészeket. Nem elég kiválasztani egy szöveget és kihímezni azt; a prédikációkat a szövegben kell felfedezni, nem abból feltalálni. A prédikáció annak kicsomagolása, amit Isten elhelyezett benne. Folyamatosan hangsúlyozom a diákoknak: „Ha nem Isten beszél, azt jelenti, hogy nem prédikálsz”. Azt hiszem, az egyház akkor fog kigyógyulni a tudatlanságból, amikor legalább akkora lelkesedéssel kezdjük el újra felfedezni a Szentírást, mint William Miller és Ellen White.

Miért annyira fontos az „Ige” megismerése?

A béreabeli keresztények különleges magatartást tanúsítottak. Nem elégedtek meg azzal, amit a prédikációban hallottak, hanem hazamentek és önmaguknak tanulmányoztak, leellenőrizték és elmélyítették a hallottakat.

Pál apostol figyelmeztette Timótheust, hogy elérkezik majd az az idő, amikor az emberek nem fogják elszenvedni az egészséges tanítást, hanem azokat a tanítókat fogják kedvelni,

akik füleiknek tetsző dolgokat hirdetnek. Az igazságtól a mítoszok felé fordulnak.

Örök sorsunkat befolyásolja az a mód, ahogyan ma az embereket tanítjuk. Amikor a megbízottak az egyházban készen állnak arra, hogy alkalmas és alkalmatlan időben prédikálják az Igét megjobbítás és feddés céljából, és nagy szelídséggel, alapos felkészültséggel teszik ezt, akkor az egyház szép jövő elé nézhet.

Ilyen szemszögből milyennek tűnik a jövő?

Mivel elfogadom a Biblia kijelentéseit, úgy vélem, ez a feszültség folytatódni fog. Az ismeretszerzés fejlődése nyomán az emberek egyre inkább vágnak az „Isten-részecskére”. Az ember azt hiszi, hogy az ismeretben való előbbre jutás beteljesedést fog hozni, de a valóságban a bennünk levő úr egyre növekszik. Minél többet tudsz, annál inkább megérted, mennyire szükséged van „Isten ujjára”. Ez a feszültség csak akkor fog feloldódni, amikor felfedezzük, hogy csak Istennel találjuk meg a világosságot, az életet és a szeretetet. ■

Az interjút Beniamin Chircan és Adrian Neagu lelkészek készítették

Mint a delfin

A delfin képes megtalálni a víz alatt levő tárgyakat, még akkor is, ha csökkent látási viszonyokkal szembesül. Tájékozódása annak köszönhető, hogy agyában echolokációs rendszer található (hang, illetve ultrahang alapján történő tájékozódás).

Igaz, hogy ebben az esetben a keresési folyamat sokkal összetettebb. Az illető tárgyig az út nem egyenes, hanem ingadozó, tapogatózó, míg az állatnak egyre biztosabban sikerül meghatározni a tárgy víz alatti helyét. Keresésének egy grafikai ábrázolása azt bizonyítaná, hogy az ingadozások ellenére is az útvonal folyamatosan a tárgy irányába mutat.

Azt hiszem, hogy ez a keresgélés eléggé jól ábrázolhatja az adventista oktatási intézményekben zajló nevelési folyamatot. A megcélzott eszmény világos előttünk: „hogy [Isten] helyreállítsa benne az [emberben] az Ő képmását, hogy eljusson arra a tökéletességre, amelyre teremtette, hogy elmozdítsa test-, szellemi- és lelki fejlődését, hogy felismerje természetének isteni célját. Ez volt a megváltás műve. Ez a nevelés és az élet célja is” (Ellen White: *Előtted az élet*, 7). Küzdelmes munkánk lényegét valósítjuk meg akkor, amikor példánkkal és a tanórákon (biológia, történelem vagy

matematika) átadott ismeretekkel segítünk a diákoknak az egész meglátásában, hogy jobban megértse Isten valóságát, nagyságát és szeretetét; így vágyini fog közeledni Hozzá, hogy elsajátítsa gondolkodásmódját.

Örülünk annak, ha egy tanuló egy év alatt annyit tanul, mint mások két év alatt, de méginkább annak örülünk, ha a kezdetben cseppet sem ígéretes gyerek lassanként megnyílik, mint a tavaszi napsugár hatására a rügy. Tanulgatjuk a türelmet, emlékezve arra, hogy Isten számtalanszor újabb esélyt adott, még akkor is, amikor mi már ráuntunk magunkra. A nevelés soha ki nem hunyó tűz, ha szakszerűen volt meggyújtva.

*Dr. Sorin Moroşan,
a mezőfelei Tűzhegy Elméleti Líceum igazgatója*

AMiCUS

„Istennel győzedelmet nyerünk...” (Zsolt 60:14)

Mit jelent az egyetemista diákok számára az AMiCUS Egyesület?

Nekünk, egyetemistáknak, az AMiCUS új családot jelenthet, amely kellemes környezetet biztosít, ahol lelkileg növekedhetünk, képességeinket felhasználhatjuk mások szolgálatára. Az AMiCUS nem egyszerűen csak egy egyesület, amely szociális, kulturális és jótékonyági akciókat szervez, hanem mindenekelőtt ablak kíván lenni, amelyen keresztül a világ láthatja Istent, és részeseülhet a mennyi tiszta világosságában.

Úgy értesültem, hogy volt egy különleges nap az AMiCUS számára.

Az AMiCUS-napot különleges program töltötte ki, amikor a régebbi egyetemisták a többi gyülekezettel együtt köszönti a „golyákat”, és biztosítja őket arról a támogatásról és lelki melegségről, melyre szükségük van az új év kezdetén. Ezután mindegyik helyi képviselő lefekteti terveit, az egyetemi központ jellegzetességei és a rendelkezésére álló eszközök alapján.

Áldás, közösség, barátság, ima, misszió, jótékonyág, tanulmányozás, elmélkedés, támogatás, imádat, áhítat, odaszentelődés – íme, néhány szó, amely jellemzi az AMiCUS-család tevékenységeit. Az a diák, aki nem vonul vissza, csak jól járhat!

Egy új tanulmányi év kezdődik el – egy új kezdet, amely új célok kitűzésére készíti, melyek megvalósulására bizakodva nézünk a jövőbe (az interjú tavaly ősszel készült – a szerk. megj.). A leérettségizettek számára nem túl könnyű időszak következik, amikor is meg kell szokniuk az egyetemi oktatás rendszerét. Az új kezdet alkalmával szeretnénk meghívni Istent, hogy vezessen minket, éppen ezért elküldtünk egy szombatot, hogy kezébe helyezzük magunkat a teljes egyetemi év idejére. Meghívjuk Istent közénk, hogy töltsön be minket a Vele való élés örömeivel, hogy áldjon meg mindabban, amit teszünk, és eltervezünk.

Miben különbözik ez az egyesület a többi egyetemista egyesülettől?

Célul tűztük ki, hogy hosszútávon mindig azt tegyük, amit Isten mond. Missziós nyilatkozatunkban az áll: „Célunk, hogy az egyetemi berkekben baráti kapcsolatokat hozzunk létre, és lehetőséget nyújtsunk a személyes fejlődéshez; mindezt a testi, szellemi és lelki egészséget biztosító életelvekre alapozzuk. Szeretnénk együtt betölteni a közösség szükségleteit önkéntes akcióinkkal, és céltudatos élettel fel akarjuk fedezni Istent.

Hogyan tudtok hozzájárulni a küldetés teljesítéséhez, ahhoz, hogy Jézus Krisztus ismertté váljon?

Ez a küldetés a legfontosabb célkitűzésünk. Örülök, amikor látom, hogy az egyháznak – különböző intézmények által – sikerül kiterjesztenie ezt a missziót. Így találunk olyan intézményeket, melyeken keresztül eljuthatunk az idősekhez, betegekhez, a többé vagy kevésbé tanult emberekhez, a gyerekekhez, stb. A többi kategória között viszont azonosítottunk egyet, amelyet nehezebb megközelíteni – ők a fiatal egyetemisták. Ezért úgy döntöttünk, hogy kiterjesztjük a missziót az egyetemista központokban. Ez tulajdonképpen a nevünkben is benne van: AMiCUS – Adventist Ministry to College and University Students (Adventista misszió a kollégiumok és egyetemek diákjai számára). Úgy tűnik, hogy az egyetemisták sokkal inkább megnyílnak hasonló korú barátaik előtt, ezért hatékonyan találok a diákok által végzett munkát diákok körében. Csoportos küldetés betöltése, ha megismerteted Jézust barátaiddal és kollégáiddal annak reményében, hogy veled lesznek az örökkévalóságban.

Hol találhatnak rátok az egyetemisták, akik keresnek titeket?

Minden egyetemi központban, ahol van AMiCUS képviselőtünk, és általában a gyülekezetekben. Azokban a városokban, ahol több gyülekezet is van, valamint ahol a képviselők saját imateremmel rendelkeznek, a leggyorsabb módszer, ha valaki meg-

keresi az egyesület honlapját – www.amicusromania.ro. Itt megtalálhatják mindegyik képviselő elérhetőségi adatait és címét.

Milyen kritériumokat vártok el attól, aki az AMiCUS Egyesület tagja akar lenni?

Bárki tagjává válhat az AMiCUS Egyesületnek, aki részt akar venni az egyesület terveinek létrehozásában és kivitelezésében, és egyetért célkitűzéseinkkel. Mivel azonban diákkorról van szó, teljes jogú tagok csak egyetemisták lehetnek (mesterkurzust végzőket is beleértve).

Ki a ti lelkészetek?

Az egyház vezetősége minden képviselőt élére helyezett egy lelkészt, aki az egyetemisták tanácsadója és barátja. Országos szinten az egyesület tevékenységét Daniel Chirileanu irányítja, aki egyben az Unió ifjúsági osztályának is vezetője.

Mit üzentek az adventista egyetemistáknak?

Ha egyetemista vagy, szükség van rád ebben a munkában!

Azt tapasztaltam, hogy a legjobban úgy segíthetünk valakinek Istent felfedezni, ha személyes kapcsolatban állunk vele. Egyetlen AMiCUS terv – bármilyen jó is lenne – sem viheti véghez azt, amit te megtehetsz a barátaidért, viszont segíthet neked abban, hogy barátaidat közelebb vidd Istenhez.

Romániában több százezer egyetemista tanul. Rád is szükség van abban, hogy megismerjék Istent! Tarts velünk! Ne állj félre! Akár egyetemista vagy, akár nem, imádkozhatsz ezért a munkáért, és ha van számodra tanácsod, ötleted, vagy bármi más, amivel jobba teheted az AMiCUS Egyesület munkáját, keress meg minket!

Kivel beszélgettem?

Marcel Brândzanic vagyok, az AMiCUS országos elnöke. Pszichológiából mesterizem Kolozsváron. ■

Nabukodonozor álmai és vágyai

ANAMARIA MAIER

A jelen írás célja a sokat vitatott Lisszaboni Egyezmény, az általa képviselt változások összefoglalása és az adventistákra vonatkozó jelentőségének ismertetése. Amikor a „Nabukodonozor álma” kifejezést halljuk, valószínűleg az „óriási szobor” (Dán 2) vagy a „nagy fa” (Dán 4) jut eszünkbe. Ezek az álmok azonban nem jelentették a vágyait is. A legtöbb királyhoz hasonlóan, Nabukodonozor – ahogyan a történelemkönyvekből tudjuk – hatalomra vágyott, arra a hatalomra, mellyel uralkodhat a népeken (Dán 3). A halhatatlanság hatalmára országaik leigázásával és gazdagságuk elkobzásával próbált szert tenni. Nabukodonozor meg akarta hódítani a világot, és ugyanerre törekedett a többi kiemelkedő vezér is, mint Nagy Sándor, Napóleon, Nagy Ottó, Dicsőséges Szulejmán szultán, és folytathatnánk a sort.

Nabukodonozor esetében az álom több mindent tárt fel, mint az ébrenlét, mert „aki megjelenti a titkokat, megjelentette néked azt, ami lesz” (Dán 2:29, u.r.). Az óriási szobor látomásában lejátszódott előtte a birodalom és a világ jövője. 2009. december 13-án is szerepelt abban a látomásban. Ez az a nap, amikor érvénybe lépett a Lisszaboni Egyezmény, az Európai Unió új alkotmánya, amelyet 2007. december 13-án aláírtak az akkori tagállamok elnökei. A Lisszaboni Egyezmény érvénybe lépésével az Európai Unió egyedi jogi hatáskörrel és nagyobb hatalommal rendelkezik, melynek eredménye-

ként hangsúlyosabb partnerré vált más országok és a nemzetközi szervezetek számára. Az Európai Unió működésére vonatkozó egyezmény szerint tiszteltben tartja az egyházak, egyesületek és a vallási közösségek státusát, a 17. cikk pedig kiemeli, hogy az Unió elismeri ezeknek az identitását és sajátos szerepét, és „nyílt, átlátható és folyamatos párbeszédet” fog ápolni velük. Ez az előírás lehetőséget nyújt az Adventista Egyháznak és a hozzá tartozó humanitárius szervezeteknek, hogy javaslatokat tárjanak az Európai Unió és annak intézményei elé. Jelenleg az ADRA kapcsolatot tart fenn az Egyesült Nemzetek Szervezetével, az Egészségügyi Világszervezettel, és ezen előírás alapján lehetősége van a javaslatételre és arra, hogy befolyásolja az Európai Unió által elfogadott irányelveket.

Az Adventista Egyház számára ugyancsak fontos, másik előírás az, hogy az Európai Unió állampolgárai előmozdíthatják a törvényjavaslatokat, ha a tagállamok többségében egymillió állampolgár támogatja azokat; az Adventista Egyháznak pedig körülbelül 400 ezer tagja van a tagállamokban. Ez jelenti a második utat, amely által az egyház indítványt terjeszthet az Európai Unió elé.

A Lisszaboni egyezmény önmagában nem hozza hátrányos helyzetbe az Adventista Egyházat vagy annak tagjait, mivel szavatolja az *Alapjogok chartájában* foglalt szabadságjogokat és elveket, mint ahogyan a Római Birodalom önmagában nem különböztette meg hátrányosan az első kereszténye-

ket. Olyan lehetőséget nyújthat, amelyet Isten népének ki kell használnia. Az Úr Jézus eljövételét várók számára az Európai Unió megerősítése annak a prófécianak a teljesedését jelenti, amelyet Isten Nabukodonozornak adott. Bár a Lisszaboni Egyezmény érvénybe lépése a jövődőlés *teljesedését* jelenti, azonban a *kiteljesedését* nem foglalja magában. Miközben egyre inkább közeledünk a prófécia kiteljesedése és vége felé „hálásaknak kell lennünk a szabadságért, mellyel rendelkezünk, és mindent meg kell tennünk azért, hogy az emberek hiteles keresztényeket lássanak bennünk, akik szeretik őket és segíteni akarnak rajtuk” – tanácsolja John Graz lelkész, a Generálkonferencia Közkapcsolatok, Vallásszabadság és Kommunikációs Osztályának igazgatója.

„Mint Jézus Krisztus várói”, mondja Graz, „nem kellene félnünk a jövőtől, mert Isten a jövő és a történelem Ura, és Isten oldalán állni azt jelenti, hogy fényes jövő vár ránk”.

Ellen White ugyanezt a derülátó szemléletet képviseli abban az üzenetben, amelyet a vég idejében élő valódi keresztények és a jövődölések beteljesedésének tanúi számára írt: „Amikor a megjövendölt jelek teljesedni kezdenek, akik várokoznak és örködnek, legyenek készek arra, hogy fölfelé tekintsenek, emeljék fel fejüket és örvendezzenek, mert elközelgett üdvösségük.”² ■

1. Az Európai Unió honlapja: www.europa.eu
2. Ellen White: *Bizonyágtételek*, 5. köt., 7. o.

Röviden a vitaminokról

SIDONIA DINU

„**A** táplálkozás alapvető jog”, jelentette ki Ban Ki-moon, az Egyesült Nemzetek Szervezetének főtitkára. „A mostani élelmiszerválságnak fel kellene ráznia minket”, állítja az ENSz képviselője. Az alultáplált személyek növekvő száma tűrhetetlen, és az éhínség miatt elhalálozott emberek száma egyre aggasztóbb. Nem tudom, milyen lehetőségeink vannak e jelenség megszüntetésére, de nekünk, akik bőségesen megrakott asztalhoz ülhetünk bizonytalanságunkkal, van megvalósítani táplálékunkat oly módon, hogy testünk egészséges legyen, és képesek legyünk a többiek segítségére sietni. Vajon mi a különbség a táplálékhiány miatt elhalálozó emberek és azok között, akik válogathatnak, de nem tudnak helyesen táplálkozni?

Huszzonegyedik századi polgároként azzal hivatkozunk, hogy a történelem során az egyik legjobban étkezni nemzedék vagyunk. E kiváltságért viszont túl nagy árat fizetünk értelmetlen betegségek, fogyatékoságok és korai halálok formájában. Hol tévedünk? Túl sok cukrot, sót, zsiradékot és kevés vitamint fogyasztunk.

Korunk gyilkos közömbössége a kész vagy félkész ételekkel szemben arra készlet, hogy ismételt felhívjuk a figyelmet a vitaminoknak egészségre gyakorolt hatásaira.

A megnövekedett zöldség- és gyümölcsstartalmú étrend, ami vitaminokban bővelkedik, javítja az egészséget

és az élettartamot, és bizonyos mértékben csökkenti az elhalálozási kockázatokat.

Általánosságok

- A *vitamin* szót először 1912-ben használták. A latin eredetű szó életet jelent, és arra utal, hogy ezek az összetevők nélkülözhetetlenek a szervezet növekedésében, fejlődésében és megfelelő működésében. Ennek a valóságnak az ismerete sokakat arra készítet, hogy a táplálkozás könnyebb útját keressék, és a jobb egészséget olyan vitamin-kiegészítőkkel próbálják elérni, amelyek veszélyesek lehetnek. A vitaminok egy része csupán zsírban oldódik, tehát túlzott bevitel során nem ürülnek ki a szervezetből, hanem elraktározódnak a zsírszövetekben. Ilyen vitaminok az A, D, E és K. Túlzott fogyasztásuk mellékhatásokat okozhat: fejfájást, a bőr kiszáradását, hajhullást, ha például A vitamin-többletünk van.

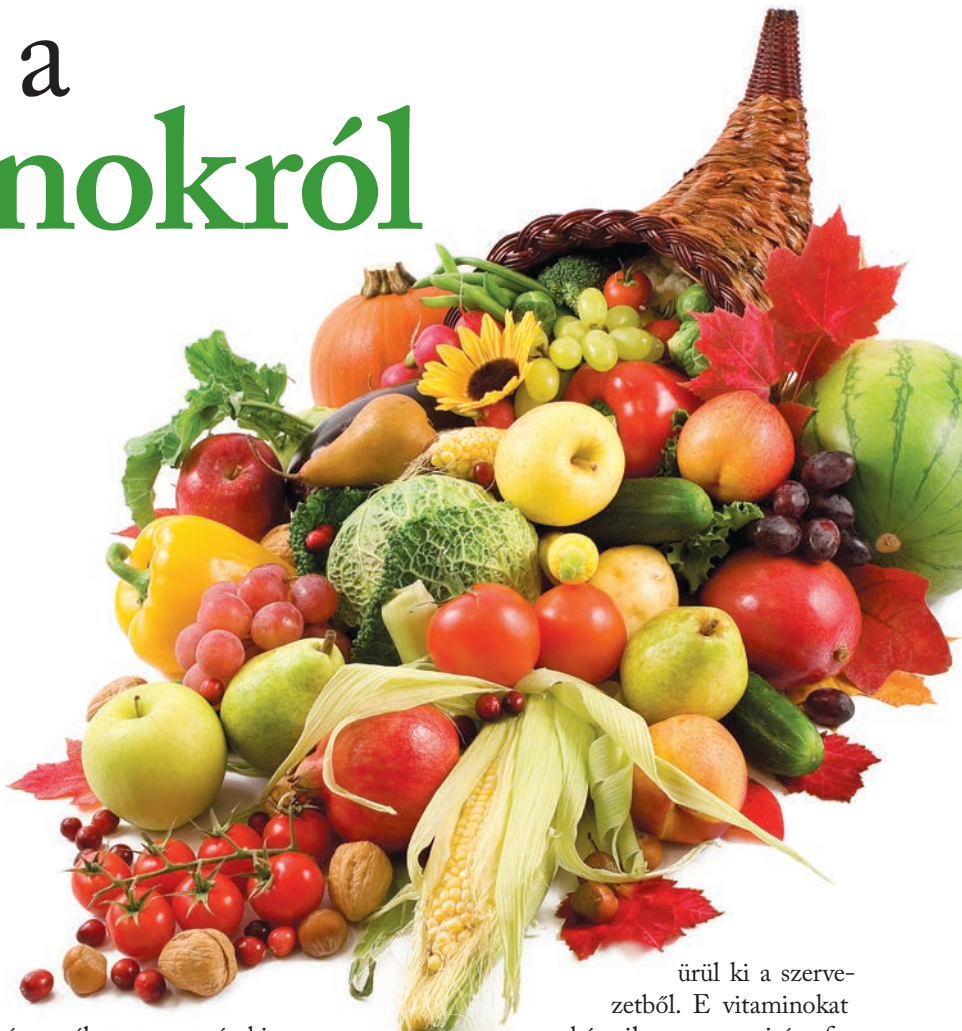
- A vízben oldódó vitaminok (B-komplex és C) fölöslege a vizelettel

ürül ki a szervezetből. E vitaminokat bármilyen mennyiség fogyasztásakor sok ideig kockázatmenteseknek tartották. Napjainkban viszont köztudott, hogy a fölös B-vitaminok nyugtalanságot és idegrendszeri zavarokat okoznak.

- A legjobb vitaminforrások a természetes alapanyagok, mivel a szervezet számára elegendő mennyiségben tartalmazza a szükséges összetevőket.
- A napi vitaminadag nagyon csekély, ám hiányában romboló hatású vitaminhiány léphet fel. Szem előtt kell tartanunk azt is, hogy a főzés-sütés során a vitaminok nagy része megsemmisül.

A vitaminok szerepe

- Az **A-VITAMIN** kiemelkedő fontosságú a látás folyamatában. Látásunk fontosságát a „drága, mint a szemünk világa” mondás is hangsúlyozza. Az egészséges szem tiszta, fényes, nem láthatók rajta a hajszálerek, a szemhéjak rugalmasak és pihentek; ehhez viszont szükség van elegendő A-vitaminra.

A szem nagyon érzékeny, működését megzavarhatja a por, a szél, a fáradság és az erős fény. Az A-vitamin védi a szem nyálkahártyáját és a bőrt, megnöveli a szervezet fertőzéssel szembeni ellenállását, és erősíti a látást. Hozzájárul az emberi víz és a fogzománc fejlődéséhez.

A-vitamin-források: a kivi, a barack, a banán, a málna, a citrom és a narancs; a zöldségek közül: a spenót, a sárgarépa, a hagyma, a paradicsom és a cékla; továbbá a nem növényi eredetűek közül a tojássárga és a halolaj.

• A stressz ellen jó hatásúak a **B-VITAMINOK**. Szinte minden második személy erős stresszhatásnak van kitéve, ennél fogva a B-vitaminkomplexnek kiemelkedő szerep jut. A B-vitamin az életkor előrehaladásával egyre fontosabb szorongás, depresszió, feszült helyzetek esetén. Amikor e vitaminok az agyba érnek, kiváltják a dopamin-termelődést, ami nyugalmat és jó közérzetet biztosít. A B-vitaminok mindegyike hozzájárul az érzelmi egészség fejlődéséhez, a fátagság, fizikai gyengeség leküzdéséhez és a szervezetnek a hideggel szembeni ellenállásához.

Források: az állati eredetű termékeken kívül a B-vitaminok megtalálhatók a sörélesztőben, a búza héjában és csírájában, valamint az összes gabonában.

• A **C-VITAMIN** a legismertebb az összes közül. Linus Pauling, Nobel-díjas kutató (1954) révén híresült el. Elősegíti a kalcium és a vas beépülését a szervezetbe. Ajánlott a csontrendszer bántalmai, vérzések, fizikai és szellemi kimerülés, terhesség, szoptatás és fogínyvérzés eseteiben. Növeli a fertőzésekkel és betegségekkel szembeni ellenállást. Bár sokan tudják, hogy az almában jelentős mennyiségű C-vitamin található, kevesebben hallottak arról, hogy az almahéjban 87 százalékkal több rákellenes elem található, mint az alma húzában. A C-vitamin hiánya fogelváltozásokat okoz, megvékonyodnak a fog keményszövetei, emiatt nő a fogszuvasodás kockázata.

Fontos! Akik úgy vélik, hogy táplálkozásuk nem biztosítja a szükséges vitaminmennyiséget, kérjék ki az orvos tanácsát, mielőtt vitamintablettákat vásárolnának a gyógyszerútból.

C-vitamint tartalmaz: a hecserli, a citrusfélék, a szőlő és az almafajták; a paprika, spenót, káposzta, bab, a petrezselyem, brokkoli és krumpli.

• A csonttörekenység kivédhető a **D-VITAMIN** segítségével. E vitamin rögzíti a csontokban a kalciumot és a foszfort, erőssé teszi a csontrendszert az ütésekkel szemben, és lehetővé teszi a kalciumfelszívódást. A D-vitamin megerősíti a fogzománcot, ami nyomán a fogszuvasodás kockázata csökken. A napi 25-30 perces napfürdő elengedhetetlen a vitamin feldolgozásához.

• Az **E-VITAMINT** a meddőség ellenszerének tartják. Rendkívül fontos szerepe van a szaporodási folyamatban. Felgyorsítja a sebek begyógyulását, és a C-vitaminhoz hasonlóan antioxidánsként is működik, megelőzi a rákos- és szívbántalmakat.

• Az **F-VITAMIN** a kozmetika vitaminja, amely biztosítja a bőr normális fejlődését és működését. Szinten tartja a bőr rugalmasságát és üdeségét, serkenti az ellenállóképeséget, és rákmegelőző hatású. Elősegíti a koleszterin kiürítését a szervezetből.

Forrásai: a diófélék, a napraforgóolaj, búzacsíra, szója, stb.

• A **K-VITAMIN** májzavarok, érbántalmak esetén és az immunrendszer erősítése végett javallt.

Fontos K-vitamin-források: a zöldlevelű zöldségek (brokkoli, spenót, káposzta, petrezselyemzöldje).

Tartsuk szem előtt!

Isten szándéka az, hogy valamennyien egészségesen éljünk, helyes táplálkozási elveket alakítsunk ki, és így egész lényünkkel értelmesen szolgáljuk Őt. Mostanság, amikor a félkész- és gyorsételek sokasága áraszt el, sürgősen vissza kell térnünk a jó egészséghez nélkülözhetetlen vitaminokat tartalmazó természetes táplálkozáshoz. Az eszményi táplálkozás gyümölcsökben, zöldségekben és egyszerű ételekben gazdag; ez az, ami Isten jóváhagyásának pecsétjét viseli.

„A tiszta levegő, napfény, mértékletesség, pihenés, testmozgás, helyes táplálkozás, vízivás és bizalom az isteni erőben – ezek az igazi gyógymódok” (Ellen White, *A nagy Orvos lábnymán*).

Végül János apostol üzenete pedig így szól hozzánk: „Kívánom, hogy mindenben jól legyen dolgod, és légy egészséges, amint jó dolga van a lelkednek” (3Jn 2). ■

A 2010-es esztendő arra vár, hogy ajándékaival beteljesedést és növekedést hozzon számunkra. Elegendő tapasztalattal rendelkezünk, hogy előre lássuk, mennyire kemény lesz a harc a fontos célkitűzések elérése és az általános teendők között.

Azt mondják, hogy a múlt tanulságai megvédenek bennünket a jövő csatlódásaitól. Mit tanulhatunk a 2009-es évből, ha az időt tükörben néznénk? Mit találnánk mentségként sietségünkre és elfoglaltságunkra, ha visszatekintenenék a Kr. e. 2009 körüli évkorszakára?

Sok hasonlóságot találnánk az akkori és a mai kor között¹. Az akkori világ középpontja – Washington helyett – Ur volt (III. Ur-dinasztia). Továbbá fontos város volt Isin, Larsa és Mari. Az angol nyelv helyett majdnem min-

denütt akkádul beszéltek. A kor vezetője Ibbi-Szin volt (Kr.e. 2028–2004).

Ugyancsak ebben az időszakban találkozunk Ábrahám pátriárkával is, aki hetven évet élt Ur városban. Most éppen Kánaánban lakik, és beismeri, hogy a világ, amelyben él, lényegében nem különbözik a mienktől. Akkor is, mint ahogyan ma, a hatalomért vívott harc, a válságok és az emberi gőg meghatározó tényezők voltak.

Élete egy dologban viszont különbözött kortársaitól. Ezt Ábrahám nekünk is meg akarja tanítani: a szünet. 1. MÓZ 18. fejezetében a tölgyek árnyéka alatt hűsölve találjuk. Bár tetemes vagyron fölött rendelkezett, és több száz szolga tevékenységét irányította, Ábrahám tudott *szünetet* tartani. Éppen néhány angyalt látott vendégül, akik azért érkeztek, hogy ítéletről, közbenjárásról és ígéretről tárgyaljanak vele.

Vannak bizonyos valóságok, amelyeket nem veszünk észre, ha sietünk – mondja a kilencvenkilenc éves agg. Például: az angyalok. Az angyalok anynyira áttetsző, tovatűnő lények, hogy csak úgy látjuk meg őket, ha szünetet tartunk.

A rohanó élet – folytatja a pátriárka – felületes. Eredménye sok megvalósított, de nem kedvelt dolog. A lista hosszú, de csupán felszínes dolgokról tudósít. Gyermekeitek csak a drága ruháknak örülnek, öregeitek már csak a protézisekre és a szomszédokra számíthatnak valamelyest; feleségeitek számára pedig a televízió vált beszélgetőtársá. Nincs időtök a gyengédségre, a támogatásra, a közösségre. Használtok, kiaknázatok,

ellenőriztek, de elfelejtettétek, hogyan lehet csodálni valamit. Elveszítettétek a csendes csodák érzését. Mindezt amiat, hogy nem tudtok *szünetet* tartani.

De mit is mondhatnék, hiszen nekem is hetvenöt évre volt szükségem, míg ezt megértettem. Én is ilyen voltam. Rohantam, halmoztam, mindig mozgásban voltam. Egyszerűen tékoztam magam. Huszonnégy év telt el azóta, hogy először tartottam szünetet Vele. Életemet azóta nem a kapcsolatok és a megvalósítások irányítják. Kevésbé lényeges, hogy palotában élek Urban vagy egy sátorban, Kánaánban. Megtanultam, hogy a drága ajándékok különleges napokon nem helyettesítik a lefekvés előtti „jóéjt puszt”.

Mióta szünetet is tartok, a világ már nem olyan szürke. Angyalok és csodák vesznek körül. Azóta az étkezés ideje nem csak evést, hanem közösséget is jelent. A munkám nem kimerítő tevékenység, hanem alkotás. Családomban nem csupán vendég vagyok, hanem apa, férj és fiú.

Korábban Isten csak üzleti ügyfél volt számomra. Áldozatot hoztam és tizedet adtam neki, imádkoztam hozzá és istentiszteleteken vettem részt. Isten rajta volt a „teendőim” listáján. Viszonzásként pedig egészséget, gazdagságot, védelmet és biztonságot kaptam. De amióta szünetet is tartok, Isten a barátjának szólít engem (Ésa 41:8; Jak 2:23). Ez a legszebb és a legfontosabb dolog számomra.

Most pedig, befejezésként, azt akarom mondani, hogy ami velem történt, az veletek is megtörténhet. Ti is Isten barátaivá válhattok, és örülhettek életek szépségének és családotoknak. Ti is megmenekülhettek a „tennivalók” rabságából. Nehéz, amíg ráéreztek a *szünet* ízére.

Elárulom, hogy akik 2010-ben szünetet fognak tartani, angyalokkal találkoznak majd. Ugyancsak hárman lesznek, és ugyanazzal az üzenettel fognak érkezni: *ítélet, közbenjárás és ígéret*.

Hadd találkozzunk örömmel a Nagy Szünet idején: nem tudom előre megmondani, milyen lesz, de biztosan tudom, hogy sokan leszünk: mint az ég csillagai és a tenger fövénye. ■

1. E cikk megírásához segítséget nyújtott Marc Van de Mierop: *A History of the Ancient Near East* című könyve (2. kiadás, USA: Blackwell Publishing, 2007. Ld. a 4. és 5. fejezeteket.)

TÜKÖR

előtt

IOSIF DIACONU

Talán a mostani időért...?

TEODORA GORAN

Az idő órája sietve jelölt meg egy újabb kilométerkövet: 2010. Körülötünk mindenütt nyüzsgés, és az elrejtett félelem ilyen kérdésekben jut felszínre: Mit hoz a jövő? Mi kell tennünk a válság idején?

Amikor nem tudod, hogy ki kormányozza a világegyetemet, és haladásod irányát sem ismered, csak természetes, hogy félsz. De előttünk nem titok, hogy „a mi országunk mennyekben van, honnét a megtartó Úr Jézus Krisztust is várjuk”. Ezért Pál apostollal együtt elmondhatjuk, hogy „célegyest igyekezzem az Istennek a Krisztus Jézusban onnét felülről való elhívása jutalmára” (Fil 3:20; 3:14). Az igyekvés nem éppen könnyű, de minden erőfeszítést megér. A legjobb Edzőnk van. Ő előttünk már végigjárta az élet minden akadályával átszótt terepét, és győztesen került ki a legmélyebb válságokból is. Ma felajánlja, hogy velünk tart, és ha mi szeretnénk vele igyekezni, megadja az erőt a mihamarabbi célba érkezéshez.

A Szentírásban Edzőnk lejegyeztette és bátorításul hagyta számunkra azon elődeink tapasztalatait, akik rá hagytak a viszontagságos időkben. Gondoljunk Eszterre: Isten népehez tartozó lány volt, a nép pedig a médek és perzsák fennhatósága alatt

állt. Nehéz próba érte mindkét szülője elvesztésével. Minden szinten válság fenyegette: személyes életében, a családban és a társadalomban. De nem maradt egyedül ebben a helyzetben. Unokatestvére, Márdokeus irányítása alatt, Eszter megtanult mennyei Atyjához ragaszkodni és mindig szeretni Őt, hinni Benne. Nem olvassuk róla, hogy szomorú arckifejezést öltött volna. Ellenkezőleg, amikor Ahasvérus király udvarába került, azt találjuk, hogy „kedves volt Eszter mindenki szeméi előtt, aki őt látta” (Esz 2:15). Elképzelem őt széles mosollyal az arcán, kedves szavakat szólva, készségesen segítő kezet nyújtva, ahol szükség van. Bár beszédével eleinte nem fedte fel azonnosságát, Eszter engedte, hogy élete bizonyosságot tegyen Istenéről, akit szolgált. Miután királynő lett, nem felejtette el a nevelőjének bölcs tanácsait, és ugyanolyan tisztelettel viszonyult hozzá. Nem maradt közönyös, amikor népet halálos veszély fenyegette, hanem egyesült azzal börtben és imában. A figyelmzettetés, amit Márdokeus üzent neki – *Hogyha te most hallgatsz, másfelől jön a segítség* – tudatosította Eszterben a rá háruló felelősséget, Isten tervét, amely végett királyságra jutott (Esz 4:14). Hittel ment be a királyhoz élete veszélyeztetése árán is. Bámulatos volt az isteni beavatkozás, és a zsidó nép megmenekült.

Isten ma is Eszterhez hasonló nőt keres, akik életük által megvallják őt. Akik annyira szeretik Megváltójukat, hogy a nap minden pillanatában keresik jelenlétét. Így a válság nem fogja őket megrémíteni, hanem bizalommal követik tanácsait; megengedik, hogy Isten kiárássa általuk családjaikban a szeretet, a jóság, a türelem és hűség illatát még a legapróbb dolgokban is. Meg fogják érteni, hogy nem véletlenül élnek és dolgoznak az emberek körében, hanem felelősségük börttel és imával közbenjárni azok megmentéséért. Küldetésük, hogy önmagukat szem elől veszítve, készen álljanak embertársaik szükségleteinek megoldására.

A kegyelem ideje lerövidült. Utolsó alkalmaink a mostaniak, hogy áldás lehessünk a bűnbe és reménytelenségbe süllyedt világnak. A verseny vége felé fokozódik a futás irama. Az Edző elvárja, hogy te is hasonlóképpen tégy. A Szentlélek meg fogja nyitni szemedet, hogy észrevedd azokat, akik arra várnak: sietve megkeresd őket és beszélj nekik a mennyei országhoz vezető útról. Eszt 4:13-14 verseit így fogalmazhatnánk át: *Ne gondold, hogy csak te egyedül fogsz megmenekülni, mivel az Úr házában vagy. Ha most hallgatni fogsz, a segítség és szabadítás máshonnan érkezik majd felebarátaid részére..., de ki tudja, talán a mostani időre vagy elhívva, hogy bizonyosságot tégy Uradról.* ■

Az AMICUS Egyesület diákjai kerestek „egy embert”, és hatszázra találtak!

„Keresek egy embert...” – ez volt a 2009-es AMiCUS Országos Kongresszus mottója, amely november 27–28 között került megrendezésre a brassói Méh-kerten. Ez a mottó Isten hangját jelentette, amely minden egyetemista diákot arra szólít, hogy képviselje őt azon a karon, ahol éppen tanul, de az egyetemista hangját is jelentheti, aki keresi Isten emberét. Az AMiCUS képviselők káplánjainak jelenlétével a résztvevők száma hatszáz fölé nőtt. A kongresszus hangversennyel ért véget az ország minden tájáról érkezett csoportok és az országos AMiCUS kórus részvételével. A meghívottaknak lehetőségük adódott válaszolni az egyetemisták által feltett kérdésekre egy fórum keretében, amelyet Sergiu Macovei, Iași megyei ifjúsági lelkész irányított.

(Marcel Brândzanic, AMiCUS Románia)

Egy iskolai nap egy naptárért cserébe

A romániai ADRA útjára indította az „Adakozz egy iskolai napért” kampányát. Ez a kampány az „Iskolába szeretnék járni” tervezetet támogatja. A terv olyan gyermekek megsegítését célozza, akik jó tanulmányi eredményeket értek el, de nagyon szegény környezetből

származnak, és emiatt veszélyben van tovább tanulási lehetőségük.

A gyűjtési akciót naptárak forgalmazása egészítette ki. Egy naptár megvásárlásával egy gyermeknek lehetőség adódik holnap is iskolába menni.

Akik szeretnének egy ilyen naptárt, amelyen keresztül támogatást nyújthatnak a hátrányos helyzetű gyermekek tanulásához, felvehetik a kapcsolatot a helyi lelkésszel.

A romániai ADRA elismert, társadalmi munkát biztosító szervezet a „Hátrányos helyzetű személyek tájékoztatásának és tanácsadásának központja” részére, valamint tagja a Gyermekvédelmi Civil Szervezetek Szövetségének.

DVD az adventistákról

Az „Adventisták” című film DVD-je ebben a hónapban fog megjelenni, a húsvéti ünnepek alatt pedig a PBS adó is sugározni fogja.

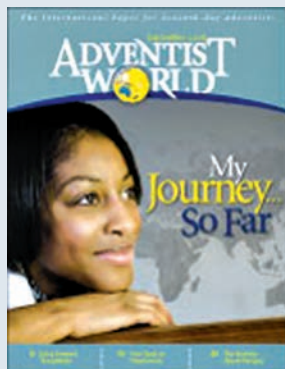
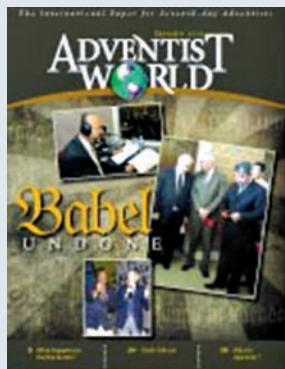
A filmben kiemelt hangsúlyt kap az adventisták által elfogadott életmód, mint amely hozzátartozik a Szentírás megértéséhez, és újra a közönség elé tárja az Adventista Egyház tagjainak hosszú életéről szóló tanulmányokat, amelyekben közel százezer adventista vett részt.

Martin Dobleimer, a film rendezője mondja: „A film segítségével lehetőségünk van bemutatni az egészség-

ügyi központok élenjáró munkáját, az egészségügyi technológia helyzetét és a legújabb felfedezéseket ezen a területen. A legfontosabb viszont az, hogy előjogunk van olyan emberekkel találkozni, akiknek élete teljesen átalakult, és tulajdonképpen ez áll a történet középpontjában.”

Kerekasztal a családi erőszakról az ADRA székházában

Kedden, 2009. december 15-én, a romániai ADRA székházában több hivatalos és civil szervezet képviselője gyűlt össze kerekasztal-megbeszélésre a családi erőszak témájában. A találkozó „A szeretet nem gondol rosszat” kampány zárórészét képezte, célja pedig a kampány kiértékelése és az egybehangzó következtetések bemutatása volt. A kampány célkitűzése, melyet a „Családi erőszak elleni tiltakozás napjai” alkalmával szerveztek, az volt, hogy a nagyközönség elé tárja a családi erőszak valódi jelenségét, amely sokakat érint. Az ADRA küldetése, hogy segítsen a szükségben levőkön vallástól, fajtól, nemzetiségtől, nemtől vagy politikai hovatartozástól függetlenül; sürgősségi intézkedések és akciók által a válságos helyzetek hatásainak csökkentése, továbbá a közösségi fejlesztésre és szervezésre irányuló intézkedések és akciók felvállalása.

Az Adventista Egyház képviseleti folyóirata több nyelven!

Egyházunk nemzetközi folyóirata, az Adventist World (Adventista világ) több nyelven is meg fog jelenni nyomtatott és

internetes formában egyaránt, így elérhetővé válik az európai és ázsiai tagok számára is.

Az Adventist World két kiadását 2010 januárjában közölni fogják az Interneten. Az új kiadások román nyelven (a körülbelül százezer román nyelvű adventista és hozzátartozóik számára) és urdu nyelven (a legelterjedtebb nyelv Pakisztán területén, és körülbelül 12.000 adventista anyanyelve) fognak megjelenni.

2010-ban az Adventist World folyóirat 7 nyelven jelenik majd meg nyomtatásban, illetve 11 nyelven (oroszul, kínaiul és koreaiul) az Interneten. További tájékoztatásért látogassatok el a www.adventistworld.org honlapra.

A Speranta TV-nek új domén-neve van

2009. december 1-jétől a Speranta TV adója új domén helyen sugároz: www.sperantatv.ro. Meghívunk, látogass el a Speranta TV honlapjára, ahol nyomom követheted kedvenc

...És megmaradt a fügefafa

Éveken át várta a kertész, hogy a fügefafa gyümölcsöt teremjen. De hiába vette szemügyre, semmilyen betegség jelét nem találta rajta. – Vajon miért nincs rajta gyümölcs? – töprengett magában.

Miközben a fa alatt gondolkozott, tekintete megállapodott a fa jobb oldalán. Amint alaposan megnézegette, azt látta, hogy a fának azon a felén a levelek úgy néztek ki, mint egy ökölbe szorított kéz. A fügefának amúgy is tenyér alakú levelei vannak, ám ezek a fügefalevelek nem szépen, kisimulva csüngtek az ágakon, hanem görcsbe szorítva. A kertész megkérdezte a fügefát: – Miért szorítod össze a leveleidet?

A fa így válaszolt: – Azért, mert teremni akarok. Körülöttem az összes fának sikerül, csak nekem nem. Nagyon restellem. De hiába kínlódom és izzadok, hiába erőlködöm, nem vagyok képes gyümölcsöt teremni.

A kertész meghökken, majd kisvártatva így szólt: – Hidd el, így ezután sem fog sikerülni. Engedd egy kicsit kisimulni a leveleidet!

– Nem, nem szabad, mert akkor aztán végleg kudarcot vallok – felelte konokul a fügefafa.

– Érzed azt – kérdezte a kertész tőle –, ahogy a gyökereid mélyen a földbe nyúlnak és felszívják a vizet és a táplálékot?

– Nem érzem – válaszolta a fügefafa.

– Ez azért van – magyarázta neki a kertész –, mert összeszorítod a leveleidet. Hogyha kisimítanád, egyből éreznéd, hogy hogyan élsz, hogyan áramlik benned a táplálék a törzseden fölfelé, hogyan ászlik szét az egyes ágakban, és miért nem tud eljutni az ágak végébe, ahol a gyümölcsöknek kellene teremniük.

A fügefafa nagy nehezen ráállt a kérésre, lassan kisimította leveleit, és ekkor megérezte, hogy áramlani kezd benne

az élet. Megérezte, amint a gyökerétől a törzsében a vízzel fölfelé kúszik a táplálék, majd parányi virágok jelentek meg az ágak végén, és gyümölcsöt ígértek.

A bal oldalán azonban még mindig nem történt változás. Ott már korábban is voltak virágok, de hervadni kezdtek, és nem fakadt belőlük gyümölcs. A fa ezen a részen nem szorította ökölbe a leveleit, hanem már korábban is érezte a gyökerekből fölfelé áramló erőt, mégse lett termés.

Igaz ugyan, hogy nehezen, de fény derült a fa bal oldalának múltjára is. Évekkel korábban kitört egy nagy vihar, és egy méhecske a kaptár felé tartva be akart húzódni a levelek alá, hogy ne ázzon meg teljesen, a fügefafa viszont elzavarta. Közölte, hogy ő nem esernyő, amely mindenféle jöttmentnek szállást biztosít. Attól fogva a méhek nagy ívben elkerülték, nem porozták be a fa virágait, ezért nem termett rajta gyümölcs.

A kertész, miután végighallgatta az esetet, így szólt a fügefához: – Valamit tenned kellene, nem gondolod?

– Tenni kéne, persze – sóhajtotta a fügefafa –, de mit?

– Azt hiszem, ez elég egyszerű – mondta a kertész. Üzend meg a méheknek, hogy bánod, amit tettél, és kérd meg őket, jöjjenek és porozzák be a virágaidat. És ezután, ha ömlik is az eső, vagy éppen vihar lesz, nyugodtan meghúzzhatják magukat a leveleid alatt.

A fügefafa bűnbánóan így is tett, és valóban, már a rákövetkező napon méhek raja leptek el. Ettől az évtől kezdve ez a fügefafa is épp olyan dús és gazdag termést hozott, mint a többi társa.

Gyümölcstelen fügefafa voltál eddig? Ebben az évben gyökerezzél mélyen Krisztusban, engedd, hogy ereje dolgozzon benned, és a kapott áldásokat készséggel oszd meg társaiddal. Így lesz bőséges a termés.

Kovács Judit

H Í R E K

adásaidat, a gazdag hírösszeállítást, illetve képeket tölthetsz le számítógéped főoldalára. (Loredana Dumitraşcu/SperanţaTV/Reménység Hangja Rádió)

A Keresztény Otthon Hete

2010. február 13. és 20. között az Adventista Egyházban világszerte különleges istentiszteletre kerül sor a Keresztény Otthon Hete alkalmából. Ilyen témájú prédikációk és szemináriumok fognak elhangzani. Az első szombat programját a „Keresztény család napjához” illő tevékenységek fogják kitölteni, az utolsó szombat mottója pedig: „Neveljük gyermekeinket az örökkévalóság fényében”. Az esemény megrendezéséhez szükséges anyagokat a lelkesek fogják biztosítani a gyülekezetek számára. Az ihletett kinyilatkoztatás világossága ezt tanítja: „Nem jelentéktelen az a tény, hogy a család Jézus képviselője, amely megtartja Isten törvényét a hitetlen világ közepette” (Boldog otthon, 32, románul). Ennek fényé-

ben nyissuk meg szívünket Isten előtt, hogy áldásait családjainkra áraszthassa, és így olyan bizonyosság legyünk a világ előtt, amelyre szüksége van ebben a zaklatott világban.

(Romică Sirbu, Nevelési, Családi és Profétaság Lelke Osztály)

Ezt az oldalt az olvasók kéréseinek szántuk. Levelezési rovatunkban lapunk munkatársai fognak válaszolni a beküldött kérdésekre. Arra kérünk mindenkit, hogy illedelmes, helyénvaló kérdéseket tegyenek fel, amelyek bibliakutatásukat és lelki töprengéseiket tükrözzék. Legyenek általános érdeklődésre igényt tartó kérdések, nem támadó vagy kicsinyeskedő megjegyzések. Fenntartjuk a döntés jogát arra, hogy nyilvánosan vagy csak magánlevélben válaszoljunk a feltett kérdésekre.

Megteszünk mindent annak érdekében, hogy az igényeknek eleget tegyünk. Ha ez mégse lehetséges időnként, kérjük a szíves megértést. E kezdeményezésnek az a célja, hogy közel kerüljünk olvasóinkhoz, és választ nyújtsunk tépelődéseikre. A kérdéseket a következő e-mailcímre kérjük eljuttatni: curierul@adventist.ro vagy postacím: *Curierul Adventist*, str. Erou Iancu Nicolae, nr. 38–38A, Voluntari – 077190, jud. Ilfov. Köszönjük az együttműködést!

Mostani számunkban Florin Lăiu, teológiai professzor válaszol egy hozzáintézett kérdésre.

Milyen bor?

Előadást kell tartanom „A bor a Bibliában” témáról. A BibleWork program segítségével tanulmányozva a bibliaszövegeket, a következő megértésre jutottam: *tiros* frissen kiperéselt mustot jelent; *jajin* a borra utal, *hámar* a pezsgő állapotban levő bort, *sekár* pedig az erős bort jelöli.

Az adventisták hiszik... című könyv 13. fejezetében viszont (Keresztény magatartás) olyasmit találtam, ami ellentmond a BibleWorks *jajin*-ról és *sekár*-ról szóló jelentésének:

„Az Ótestamentumban a bor általános megjelölésére a *jajin* szolgált. Ez a kifejezés utal a különféle stádiumban levő szőlőlére, az erjedetlentől az erjedtig, bár gyakran vonatkozik az alkoholtartalmú borra... *Az erős italok* megnevezés (héberül *sekár*) édes, erjedésmentes italokat jelent, amelyeket általában nem szőlőből készítettek. Jelentheti a (rozsból, kölesből és búzából készült) sört, a füge- vagy pálmabort. A kifejezés nem a desztillált szeszes italokra vonatkozik, hiszen a desztillálást nem ismerték a zsidók” (Patton, 57–58, 62).

IULIAN NEGRU, *Moldávia*

Mi az igazság?

Kedves Iulian,

Sajnos, a nyomtatott vagy elektronikus héber lexikonok már idejüket múlták, nem állják meg helyüket a tudományos informálás terén. A hebraisták mindenütt a világon várnak egy időszérusított lexikonra. Ráadásul a héber nyelv még sok titkot lepez a legjobb hebraisták előtt is.

A *tiros* valóban édes mustot (Ésa 65:8) jelent. A *jajin*, amit a bibliai kor

előtt vainnak ejtettek, a héberben a legelterjedtebb megjelölése az erjedetlen vagy erjedt szőlőitalnak. Számos bibliai részben nem világos, milyen stádiumban levő *jajin*-ról van szó, más helyeken viszont könnyen megérthető, hogy friss szőlőlére utal, mivel sajtóban kitaposott *jajin*-t említ (Ésa 16:10, Jer 48:33, Neh 13:15, Jel 19:15), amit a kisgyerekek is szerettek (JSir 2:12); vagy a tejjel és más élelmiszerekkel hozzák kapcsolatba (Ésa 55:1).

A *jajin* édes fajtája *tiros*-nak (must) van nevezve 38 helyen, a kumráni kései héberben pedig *jajin* hádasnak (új bor). A must héber megnevezését (*tiros*) a Szeptuaginta *voinosz*-szal (szőlőital görög neve) fordítja le, a „búza, must és olaj” kifejezésben¹ pedig a must a bibliai héberben megfelel úgy a *tiros*-nak (20 alkalommal), mint a *jajin*-nak is (2Krón 2:10.14). A mustnak egyszerűen megfelel az arám *hámar* kifejezés is (lásd Ezsd 6:9, 7:22); a görög *voinosz* pedig (29 alkalommal) ugyancsak a *tiros* (must) megfelelője².

A Vulgata (a latin nyelvű Biblia) a *tiros*-t mindenütt borral (*vinum*) fordítja le, kivéve Mik 6:15 versét, ahol mustot (*mustum*) említ. Fordított eset is található, ahol a *jajin*-t mustnak (Jób 32:19, ÉnEn 2) nevezi.

Ez a szóhasználat azt bizonyítja, hogy a borra utaló fenti kifejezéseket (*jajin*, *hámar*, *voinosz*, *vinum*) gyakran az erjedetlen, alkoholmentes szőlőmust megnevezésére is használták. A román nyelvű Cornilescu-féle Biblia a *tiros*-t³ 31-szer mustnak⁴ (1), 7-szer bornak⁵ és egyszer lének (Ésa 65:8) fordítja. [Nem

ugyanaz a helyzet magyarul; Károli például Ésa 65:8 versében *mustot* említ, és ez a szó összesen 29 alkalommal fordul elő a magyar fordítású Bibliában. – A szerk. megjegyzése]. Ha a *tiros* (must) megnevezést ennyire gyakran fordították bornak, miért csodálkoznánk azon, hogy a *jajin*-t mindenütt bornak említik?

A zsidók és más ókori népek főzettel vagy más eljárással tartósították a szőlőlevet, így a legkésőbbi tavaszi ünnepen is volt még mustjuk. Azon az ünnepen a zsidó vezetők kigúnyolták a nyelvek ajándékában részesülő apostolokat, hogy „édes bortól részegedtek meg” (must, Csel 2:13). A szerző itt a *glükosz* kifejezést használja, amely a *glükóz* (édes) szóból ered, innen származnak a modern *glükóz* (= szőlőcukor) és *glikémia* (= vércukorszint) szavak. A csúfolkodók a *mustra* utaltak, mert tudták, hogy abban az időtájtban az egyetlen elérhető szőlőital volt, és ha a mustot fedetlenül hagyják, az eléggé megerjedhet. A megjegyzést viszont iróniának szánták.

A *sekár* nem utalt a kifejezetten erős italokra, hiszen a desztillálás által előállított szeszes italok (likőr, pálinka) ismeretlenek voltak az ókorban. A kifejezés általában a *jajin* mellett jelenik

meg, ami azt sejteti, hogy más egyebet jelent, mint szőlőitalt. (Annyi bizonyos, hogy részegítő ital jelzésére használták. Valószínűleg valami édes – rizsből, rozsból vagy talán éppen cukorból készült – ital lehetett. *A szerk. megjegyzése.*) Az ókori babilóniaiaknál és a modern héberben a sör neve (sikkaru illetve sekár). A HALOT-lexikon (*Hebrew and Aramaic Lexicon of the Old Testament*) idesorolja a mézsört, a TWOT (*Theological Wordbook of the Old Testament* lexikon pedig sekárként említ mindenféle gabona- vagy gyümölcsitalt. A szó görög megfelelőjét, a *sikerát*, Friberg lexikonja „nem szőlőből készült, édes részegítőital”-nak tartja. A Thayer-féle lexikon a más növényekből és datolyából készített italokat is idesorolja.

Nyilvánvaló, hogy úgy a jajint, mint a sekárt erjedt formában kedvelték (lásd Ésa 28), a bálványimádás korában pedig a nők is együtt itták a férfakkal (Ámós 4:1). Innen származik a *sákár* (becsípni, megrészegegni) ige. Mindemellett, az a tény, hogy a *sekárt* a szőlőitalhoz hasonlóan pozitív környezetben is használja az Ige mint libációt (azaz Istennek felajánlott italoldozatot – a szerk. megjegyzése) vagy szeretetvendégségeken felszolgált innivalót (5Móz 14:26), arra utal, hogy a jajinhoz hasonlóan a sekárt is fogyasztották időnként édesen, szeszmentes állapotban.

Samuelle Bacchiocchi a sekár kifejezésből származtatta a cukor nevét a legtöbb nyelvben (az arab és perzsa nyelvű *sákár* szóból), amelynek gyökerét a szanszkrit *sarkara* (cukornád) képezné. Ebben az esetben lehetséges, hogy a sekár eredetileg édes italt jelentett (ellentétjét lásd Ésa 24:9 versében), később pedig elterjedt alkalmazása révén nyerhette a szesz ital jelentését. Mindenesetre érdekes, hogy mialatt Mózes a *jajin vő-sekár* elnevezéssel illetve a három évente ismétlődő vendégségeken használatos italokat (5Móz 14:26.28), Nehémiás a matok (édes) szóból származó *mamtakim* (édes italok) kifejezést alkalmazza, amikor a zsidó ünneplésről (Neh 8:10) beszél.

Következésképpen, a jajin és a sekár szőlőből vagy más gyümölcsből készült édes ital volt, amelyet erjedt állapotában kedveltek. Ezzel ellentétben voltak olyan ókor népek, amelyek nem ismerték a szőlőt, vagy személyek, akik ideiglenesen vagy egész életükben kerültek a szőlőből készült italokat (a rékábíták, a nazireusok). A bölcsek elleneztek az italfogyasztást (Péld 23:31-35), a törvény pedig megtiltotta a papoknak, hogy szentélyszolgálatuk folyamán igyanak (3Móz 10:9). A részegségért halálbüntetés is járt (5Móz 21:20-21). Az ókori görögök a bort vízzel vegyítették. Szomorú, hogy napjaink keresztényei körében sokkal több szesz ital és részegség található, mint a régi pogányok között. Ennélfogva gyakorlati szempontokra hivatkozva az Egyház az erjedt italoktól való teljes tartozkodást tanítja.

Florin Lăiu

1. 4Móz 18:12; 5Móz 7:13, 11:14, 12:17, 14:23; 2Kir 31:5; Neh 5:11, 10:40, 13:5.12; Jer 31:12; Hós 2:10.24; Jóel, 1:10, stb.

2. 4Móz 18:12, 5Móz 7:13, 11:14, 12:17; stb. 2Kr 2:9.14, 31:5; Neh 5:11, 10:38.40; Zsolt 4:8, Hós 2:10.24; Jóel 2:19.24. Csel 6:6, 18:13.

3. Ahol csak előfordul a Bibliában a *tivos* szó, mindenütt Isten tetszésének kíséretében és említésével jelenik meg. Rendszeresen Isten egyéb áldásainak, a búzának, gabonának, tejnek, méznek, fügének vagy olajnak a társaságában kerül megemlítésre - a szerk. megj.

4. 5Móz 7:13, 11:14, 12:17, 14:23, 18:4, 28:51, 33:28; 2Kr 31:5, 32:28, Neh 5:11, 10:38.40; Péld 3:10, Ésa 24:7, Hós 4:11, 7:14, 9:2; Jóel 1:10, 2:19.24; Mik 6:15, Ágg 1:11; Zak 9:17.

5. 1Móz 27:28.37, Bír 9:13, 2Kir 18:32, Zsolt 4:8, Ésa 36:17, 62:8.

Ismerjük meg adventista családunkat...

SRÍ LANKA

Srí Lankának becslések szerint 20 millió fős lakossága van, területe pedig negyede országunk területének. Teljes neve: Srí Lankai Demokratikus Szocialista Köztársaság. Ez a szigetország Ázsia déli részében helyezkedik el, az Indiai-óceánban, Indiától pedig a Palk-szoros választja el. Közismert drágakő-lelőhelyeiről (zafir, rubin, topáz), de a 2004-es szeizmikus hullámokról is, amely mintegy 31 ezer ember halálát okozták az ország keleti részében.

A függetlenség 1948-beli kikiáltása hosszú, politikai zavargásoktól zaklatott időszakot eredményezett, és 1978-tól egy hosszas és véres polgárháború vette kezdetét a szingalézek és tamilok között. Az állampolgárok többsége buddhista vagy hindu, és csupán 8%-uk keresztény.

Bár úgy tudjuk, hogy Abram La Rue, a térség közismert adventista misszionáriusa valamikor 1888 és 1903 között ellátogatott ide, az első jelentős szervezési munkálatok alig 1903 után kezdődtek el. 1916-ban keresztek meg a legelső adventisták. 1921-ben jelentek meg a legelső szingaléz nyelvű kiadványok, 1922-ben szervezték meg az első adventista gyülekezetet, egy évvel később pedig az első iskolát. A nehézségek ellenére 1963-ban sikerült területet vásárolni az adventista kórház számára.

Srí Lankában jelenleg mintegy 3 700 tag van, akik több mint 70 gyülekezetet és csoportot alkotnak. A negyven ágyas Kandy adventista kórház a kegyelem egyik segítő keze a szükségben szenvedők számára; évente majdnem 26 ezer személyt vizsgálnak itt ki. A kórházon kívül számos ADRA-terv, kiadó, három oktatási intézmény, valamint egy levelező tanfolyam is működik a Reménység Hangja Rádió szervezésében. Mindezen eszközök által Isten szeretne részévé válni az itt élő ember életének.

Adrian Neagu, lelkész, Olténiai Egyházterület

A Lista

ALINA BADEA

Dani, iskolából hazafele jövet, ne felejtse el az óvoda felé menni, és hozd haza Olit. Kenyeret is vásárolj, kérek. A pénz az asztalon.
 – Anya, láttam a könyvesboltban...
 – Kérek, ne haragudj, nagyon sietek. Beszélgetünk délután, amikor hazaérek.

Dani kissé elszomorodott. Nagyon vágyott egy távirányítós kisautóra, amit épp a könyvesbolt kirakatában látott meg. Volt némi pénze a perselyben, mert vásárláskor az édesanyja gyakran nekiadta a maradék aprót, de az nem volt elég.

Beszélt az apjával, aki nagyon határozottan értésére adta, hogy jelenleg nincs ennyi pénzük játékra. Már adott az osztály pénztárába, ki kellett fizetniük Oli óvodai költségeit, a rezi ilyenkor télen elég sok, és a számítógép részleteit se fizették még ki. Komolyan beszélt Danival, úgy mint férfi a férfival, Dani pedig büszke volt erre; ám kisebb férfi lévén igazán vágyott az autóra! Minden társának volt már ilyen. Ezért gondolt arra, hogy elmeséli anyjának...

Előkészítette haditervét: az osztályban előrement a táblához, hogy elvégezzen egy feladatot, amit korábban közösen megoldott anyjával otthon; mivel jól felelt, kapott egy tízest; hazafelé jövet elhozta öccsét az óvodából, sőt még a cipőt is a lábára húzta, és egyáltalán nem szidta meg. A szemetet kivitte a konténerbe. Aztán eszébe jutott a kenyér. Ó jaj, magával kellett cipelni a kicsit is, tehát újra öltöztette. Miután ezt is elvégezte, kevesebb buzgósággal ugyan, de megvásárolta a kenyeret is. (És csak úgy mellékesen megjegyzendő, hogy anyja pontos összeget hagyott...)

Anyja fáradtan érkezett a munkából, és azonnal munkához is látott. Mielőtt megterítette volna az asztalt, elmosott néhány ruhadarabot, kiteregette, aztán elmosogatott, és hozálátott főzni. Dani nem tudta, hogy kezdje elő a kisautót. Hirtelen remek ötlete támadt. A saját pénzéből fogja megvenni! Igen, ez a megoldás. Gyorsan egy lapot vett elő, majd írni kezdett – egy listát. Végül a lista nagyjából így nézett ki:

Anya tartozik Daninak a következők miatt:

- naponta kiviszem a szemetet:2 lej
- öcsémet elhozom az óvodából:2 lej
- vigyázok is rá, amíg a szülők hazaérkeznek:3 lej

- gondom van a tej és a kenyér megvásárlására:2 lej
- matekból tízest kaptam:2 lej
- pénteken port töröltem:3 lej
- porszívóztam az egész házban:3 lej
- időnként mosogatok:3 lej

Összesen: 20 lej

Vacsorakor a listát anyja tányéra mellé, a szalvéta alá helyezte. Jó ötlet, ugye?

Anyja leült az asztalhoz, de közben csengett a telefon, emiatt megint felállt. Dani gyorsan befejezte az evést, megköszönte, és elment lefeküdni.

Reggel semmi különöst nem tapasztalt. Anyja a kicsit öltöztette. Dani azon töprengett, vajon nem landolt-e a kukában a listája. De nem! A szalvéta alatt két ropogós tizlejest talált. Vadonatújak voltak!

Örömmel vette őket a kezébe, de felfedezett a tányér mellett egy cetlit is. Nyilván köszönőlevél a szolgálataiért. Ám a papíron ugyancsak egy lista volt, igaz, rövidebb, mint az övé.

Dani tartozása

- anya mindennap elkészíti Daninak az ételt:0 lej
- megvásárolja az öltözékét, kimossa, kivasalja:0 lej
- vigyázott rá, amikor beteg volt:0 lej
- megvásárolja iskolai tanszereit:0 lej
- segít neki a tanulásban:0 lej
- otthagya munkahelyét, míg Dani kicsi volt, és vigyázott rá:0 lej

Összesen: semmi fizetendő

Dani kipirosodott arcán könnyek kezdtek folyni.

– Anya, kérek, bocsáss meg! Nem gondoltam arra, hogy... Tudod, nagyon vágytam...

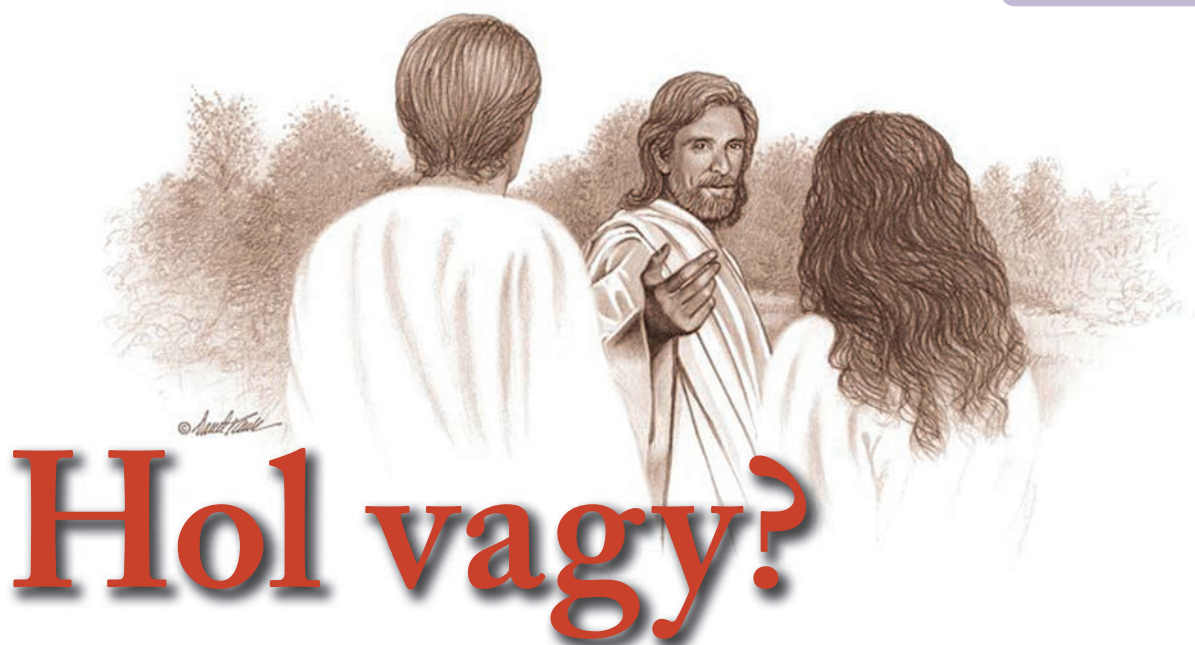
– Tudom. Tudom, hogy szeretsz. De nem tudtam, ha a piros autóra vagy a rendőrkocsira vágysz.

– Hogyan? Meg is vetted nekem? De...

– Túlóráztam tegnap, hogy megszerezsem ezt az örömet neked.

Dani megértette, hogy egy másik fajta listát kellett volna készítenie. Egy köszönőlistát. És ha tetejétől aljáig beírta volna a lapot, még akkor se írt volna eleget.

ROMEO ASANACHE

Hol vagy? (héberül: *ayyéka*) a Biblia legrövidebb kérdése. 1Móz 3:9 versében fordul elő, miután Ádám és Éva elrejtőzött az isteni jelenlét elől. A kérdés olyan párbeszédet indít el, amelyben az egymás mögé vagy az ágak, levelek és fák, sőt szavak mögé való elrejtőzés értelmetlennek bizonyult. Ádám eleinte nem vette észre, hogy élete és tettei választ jelentenek erre a kérdésre: *Hol vagy?* Az Istennel folytatott párbeszéd után az első ember, majd mi is megértettük, hogy e kérdés néha kikerülhető, ám a válasz nem mellőzhető.

Isten olyan kérdéseket tesz fel, amelyekre nyilvánvaló a felelet. Az ember és állapota önmagában egyszerű választ képez az előbbi kérdésre. *Hol vagy?* A jelen: válasz a kérdésre. Az egyház, úgy amilyen, és amelyben élő vagy halott kő vagy, ugyancsak válasz a kérdésre: *Hol vagy?* A társadalom, az emberiség és a benne vállalt szereped választ képez a kérdésre. Én és te válasz vagyunk a *Hol vagy?* kérdésre. Talán bonyolultnak tűnhet, ám a hiteles válasz nem szép elméletet képező szavakban áll, hanem egyszerű tettekben, amelyek létünk mércéi és érték-meghatározói. Ha Ádám ezt felfogja, csak ennyit válaszolt volna: Uram, bűnös vagyok

'Ayyéka az első kérdés, amit Isten az embernek szegez, és amely által meghatározza és teljesíti a bűnös ember első szükségletét: a Teremtőjével való pár-

beszédet, az Istennel ápolt kapcsolatot. A kérdéssel Isten olyan dialógust nyit meg, amely valamennyi nemzedék során létfontosságú. Amikor a beszélgetés megszakad, az embernél hiány merül fel. Zűrzavar és hanyatlás követi a Teremtővel ápolt párbeszéd hiányát. Ádám áldást nyert az Istennel való párbeszéd-ből, amely az egész emberiségre nézve hasznos volt. A beszélgetés kiemeli az embert a káoszból, megnevesíti és értelmet ad a halál és az örökkévalóság árnyékában kibontakozó életnek.

A *Hol vagy?* kérdés nem csak az elsőbbségeinket célozza meg. Jól körülírja a feladatokat is. Amikor Ádám elfogadta a beszélgetésre szólítást, Istennek mondanivalója volt. Amikor Ő egy kérdést tesz fel, az embernek válaszolnia kell. Amikor Ő kérdez, lényegében feleletet is ad. Isten kivetítette Ádám tekintete előtt az üdvösség történelmét, felfedte az Ember Fiának első eljövételét, a Gecsemánét és a Golgotát, végül pedig a dicsőséges visszatérését. Ádám felfedezte létezésének értelmét: az engedelmisséget, a beleegyezést e tervbe és hozzájárulását ennek megvalósításához. E párbeszéd folyamán Ádám minden nemzedék és egyén részére példává vált: (meg)hallgatott, hitt, elfogadta a Bárány ruháját, áldozatot mutatott be az Éden kapujánál őrkdő kérés előtt, és vállalta az elindított párbeszéd folytonosságát, míg végül a *Hol vagy?* kérdésre a végső válasz megszületik: otthon!

E kérdés időszerűsége vitathatatlan és nyilvánvaló. Martin Buber elmesél egy jelenetet Shneur Zalman rabbi életéből, amelynek egy részét Oroszország egyik börtönében töltötte. Egy bibliaismerő fegyőr megkérdezte a Tóra tanítójától: *Hogyan lehetséges, hogy a mindentudó Isten megkérdezi Ádámot: Hol vagy?* A rabbi visszakérdezett: *Hiszed-e, hogy a Szentírás ihletett, és hogy minden egyes korra, nemzedékre meg emberre érvényes? Igen, hiszem – válaszolta az ór. Nos, folytatta a rabbi, Isten minden korban megkérdi az egyént: Hol van a te világod? Éltél bizonyos számú évet. Milyen messzire jutottál?* A rabbi szavaira a fegyőr reszketve állt fel a székről, és sírni kezdett.

Zalman rabbi megértette azt, amit valamennyien meg kell hogy értsünk. Nem Istennek van szüksége a *Hol vagy, Ádám?* vagy *Hol vagy, ember?* kérdésre, hanem az embernek kell rájönnie arra, hol is tart. Az év kezdete a legjobb időszak arra, hogy te és én vegyük észre az isteni párbeszéd kezdeményezését, és akár közösségileg, akár egyénileg válaszoljunk erre a kérdésre. Minden egyes év vége és a következő eleje megállásra készlet, és arra ösztönöz, hogy helyesen felelj és helyreállítsd a párbeszédet Istennel. Ha Ő ma a szívedhez közel megáll és megkérdez: *Hol vagy?* – válaszként nyújtsd oda életedet és tetteidet, amelyeket töltsön meg életével és tetteivel. ■

Ments meg egy életet, és megváltoztatod a világot!

ADVENTISTA FEJLESZTÉSI ÉS SEGÉLY ALAPÍTVÁNY

EGYÜTTÉRZÜNK A NAGY LÉTSZÁMÚ, JÖVEDELEM ÉS OTTHON NÉLKÜLI CSALÁDOKKAL;
EGYÜTTÉRZÜNK A TANULÁSI LEHETŐSÉGGEL NEM RENDELKEZŐ GYEREKEKKEL;
EGYÜTTÉRZÜNK A CSALÁDI ERŐSZAKTÓL SZENVEDŐ GYEREKEKKEL ÉS NŐKKEL;
EGYÜTTÉRZÜNK AZ ÉHES ÉS MAGÁNYOS IDŐSEKKEL;
MERT FOGLALKOZTAT AZ EMBEREK ÉS A HOLNAPI TÁRSADALOM SORSA.

ADRA Románia

Cím: B-dul Pache Protopopescu Nr. 85,
Sector 2, București,
Irányítószám 021415, Románia
Tel: +4021 252 5117
Fax: +4021 252 8690
E-mail: office@adra.ro
www.adra.ro

Adományokat elfogadunk az ADRA Románia számlaszámára: BCR, sector 3, București: RO73 RNCB 0074 0292 1540 0001 – lejben.